

CAPIT.- II.- ȘTIINȚĂ ȘI RELIGIE

A.- CREAȚIONISM ȘI EVOLUȚIONISM

Cum a apărut Universul? – L-a creat Dumnezeu?

De Univers, oamenii de știință, vor a dovedi
Că ar fi apărut în urma unei uriașe explozii,
De energie și lumină, anume a Big-Bang-ului.
Începutul Universului, al spațiului, al timpului

Big – Bang-ul, e declicul genezei Universului.
Era în afara materiei, a spațiului și a timpului.
La finele anului 1920, Edwin Hubble a văzut,
Galaxiile, cum cu viteză se îndepărtau mult,

Au continuat mișcarea, de la o explozie venită,
Fiecare, din același punct de plecare, pornită.
La o sutime de secundă, pornind de la început,
La 100 de miliarde C° temperatura a crescut.

Iar nucleele atomilor n-au putut rămâne unite,
Universul deveni plin de lumini, cu aure sfinte.

La început Domnul a făcut Cerul și Pământul
Și zise: „Să fie lumină!” Așa I-a fost Cuvântul.

Biblia arată descoperirile oamenilor de știință:
Explozia de lumină, a scos Universul din „ceată”,
Așa începu să existe spațiul, materia și timpul.
Biblia: „Dumnezeu a zis”, „și a fost”, începutul.

Ivirea universului puse-n mișcare legile fizicii:
Gravitatea, electromagnetismul, viteza luminii,
Tot universul apără prin creația lui Dumnezeu.
Prin voia Domnului, universul a evoluat mereu.

Apariția universului – un singur punct de origine

În prima clipă Dumnezeu a plantat o sămânță
Și a făcut ca explozia cosmică să fie cu putință,
Așa apărură stelele, planetele, toate ființele vii.
A fost momentul Creației, nu cum susțin atei.

Savanții au susținut o teorie a stării staționare,
Potrivit căreia universul e infinit, fără o creare,
Că n-are nevoie de ea, nici de o anumită cauză
Și s-a dovedit că acea teorie e falsă, fără bază.

Doi ingineri au depistat unele radiații în spațiu,
În aceeași măsură, de peste tot. Foarte straniu,
Și, măsurându-le temperatura le-au aflat sursa
Ca fiind din acel moment al creației ce le cauza.

Originea universului – Teoria stării staționare e falsă

Unii savanți vor să tăgăduiască premisa de bază
Că tot ceea ce există nu poate să fie fără cauză
Și, Stenger spune că universul vine „din nimic”,
Filosoful Bertrand Russel, este tot atât de cinic.

Stegner: „Universul există, asta-i tot ce contează”
Scepticul filosof David Hume vine și îl contrează,
Că n-a făcut niciodată o afirmație așa de brează,
Că ar putea apărea ceva anume fără vreo cauză.

Alte încercări de a explica originea universului

Dacă v-ați dori să credeți în Dumnezeu, aflați că Într-un singur mod. Universul o concluzie indică: El a apărut în urma unei explozii, odată cu timpul, Cu spațiul și cu legile științifice, cu ce vede omul.

Originea universului – Ce ne învață Știința?

Știința dă motive, să credem că există Dumnezeu De la începuturi, înafara timpului, în tot și-n mereu, Este logic că Dumnezeu e Cel care a creat timpul, Care nu poate fi limitat în spațiu, că a creat spațiul.

„Ridicați-vă ochii în sus și priviți!”, Biblia a grăit:
„Cine a făcut aste lucruri? Nu știți? N-ați auzit?”
Dumnezeu cel veșnic a făcut marginile pământului.”
A creat pământul spre a fi locuit, spre binele omului.

El dădu oamenilor suflare, cu timp scurt de viață,
Cu scopul de a-L căuta și să-L poată avea în față.
„Mă voi lăsa să fiu găsit de voi.” Și altele spune,
„Nimeni să nu se laude de merite și de fapte bune!”

Cât de vechi este Pământul?

Conform Bibliei, că Adam a fost creat în a șasea zi
De existență a planetei noastre, de aici putem ști
Vârsta Pământului, din detaliile cronologice biblice.
Cele 6 zile ori 24 de ore, timpul îl poate deduce

Conform Bibliei, că Adam a fost creat în a șasea zi,
Cartea Geneza ne arată vârsta: că Adam și urmașii,
Care au condus toată linia lui Avraam, genealogică,
Pot dovedi că geneza de 6000 de ani, devine logică,

Că pământul are doar cca 6.000 de ani vechime,
Oare știm cu cei 4,6 miliarde de ani, cum rămâne?
De asta instituția academică pentru geneză pune
Tehnici radiometrice și geologice, folosite anume?

Alți oameni de știință arată despre acele metode
Că se bazează pe ipoteze false, sau, se și crede,
Că vor să creeze un mit susținând acele miliarde.
Sunt varii idei, care arată „de ce” geneza depinde.

Că pământu-i tânăr, ori bătrân, e greu de dovedit,
Creștinismu-n adevărul Domnului, e un crez sfânt.
Domnul a creat pe Adam și Eva, ca ființe adulte.
Să-L păstrăm pe Dumnezeu în suflet și-n minte!

Biblia despre creaționism & evoluționism

Trebuie să consultăm „Răspunsurile în Geneza”,
Biblia spune că fu schimbate adevărul și minciuna,
S-au închinat făpturii, în locul veșnicului Făcător
Care este slăvit și binecuvântat în vecii vecilor.

Aceștia din urmă sunt în proporție nesemnificativă.
Darwin a inițiat ideea de evoluție naturală selectivă,
Scopul lui fiind de a nega existența lui Dumnezeu,
Teoria evoluției a fost „inventată” astfel de un ateu.

Biblia proclamă faptul că oamenii n-au scuze de fel
Că nu cred în Dumnezeu, în lucrurile făcute de El,
Evoluționiștii batjocoresc creaționismul, ca neștiință,
Dar, evoluționismul, privind originile, nu e „știință”

De-i adevărat creaționismul, judecăm că are Creator
Trebuie să-I dăm socoteală, e Atotputernic Făcător.
„Cine l-a creat pe Dumnezeu?” - întrebare fără sens,
Care se pune, pentru a justifica necredința, intens.

Cine l-a creat pe Dumnezeu

Ateistul Philip Adams, la conferința de la Melbourne:
„Dacă Dumnezeu există, cine l-a creat pe El anume?”
Principiul „Tot ce are început are o cauză suficientă”.
La atei se crede că universul nu a avut o cauză certă.

Cum ar trebui să fi fost cauza universului?

Cauza universului ar fi trebuit să fie una imaterială,
Pentru că dacă aceasta ar fi fost materială/naturală,
Necesita să se supună acelor legi de descompunere,
Ca și universul, și orice începere să aibă o începere.

Cauza ar trebui să fie puternică, cu un spirit etern,
Asta sună a Dumnezeu Bibliei, Creatorul patern.
El este Etern și Atotputernic, este Spirit (imaterial)
Dumnezeu este Duh. A căuta apariția lui e irațional.

De ce e creaționismul biblic atât de important?

De ce este creaționismul biblic atât de important?
Cartea Genesa, arată cum Creștinismul s-a născut.
„La început Dumnezeu a făcut...”, așa mai departe,
Demonstrează creaționismul, că-i a creștinilor Carte.

Sunt credința în Dumnezeu și știința, contrare?

Poate fi credința-n Dumnezeu contrară cu știința?
Merită respect știința, în Domnul s-avem credința.
Credința în Dumnezeu aduce credințe de credințe
Și în fiul Său și în Duhul Sfânt și-n Sfintele Troițe.

Pericolul e când oamenii de știință își pun credința
În logica umană, nu în Creator c-a adus existența
Dar, tot știința cu descoperirile sale aduce mereu,
Dovezi care demonstrează lucrarea lui Dumnezeu.

Complexitatea ADN-ului, legile fizicii și ale chimiei,
Aste mesaje importante, duc către mesajul Bibliei,

Creștinul trebuie să susțină acea știință care este
În aflarea adevărului, să respingă „prinții în științe”

A folosit Dumnezeu „Big Bangul” ca să creze Universul?

Teoria Big Bang neagă a lui Dumnezeu existență
Și se leagă de miliarde de ani că materia e esență,
Cu miliarde de „circumstanțe” ajunge la primul om
Nu explică prima formă de viață ivită dintr-un atom.

Dumnezeu a creat chiar înaintea soarelui pământul
Și stelele. Așa este susținut în Genesa 1., Cuvântul
El a creat toate cele câte au fost și sunt pe pământ,
Soarelui și lunii, cu al Său Cuvânt le-a dat veșmânt.

Este creaționismul științific?

Creaționismul are o abordare științifică a obiectelor
Cu explicarea lucrurilor, locurilor și a evenimentelor.
Realitățile științifice dovedesc tocmai creaționismul
Dar unii apologeți ai științei sunt certați cu realismul.

Știința prinde „observarea, identificarea, descrierea,
Investigarea experimentală și, explicându-le starea,
Naturalismul și creaționismul, are unele presupuneri,
Care nu sunt generate de experiențe, ci sunt testări.

Creaționismul, ca și naturalismul, poate fi „științific”
În faptul că-i compatibil cu modul descoperirii, unic,

Ele nu sunt falsificabile, că nu se identifică așa ceva,
Nu-s predictive, nu asigură rezultatelor abilitatea.

De ce a creat Dumnezeu un Univers atât de vast?

În Psalmul 19.1: Cerurile înalță mare slavă Domnului,
Fiindcă, cu întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui.
Când zărim panorama Căii Lactee, sau planeta Saturn
Suntem uimiți de minunile Domnului, Îl slăvim etern.

Când zărim mulțimea vastă de stele, e bine de citit
Că oamenii de știință, mii de galaxii au descoperit.
Este de conceput că lucrarea a lui Dumnezeu este,
I-a dat și omului știința, și vastul univers, uimește!

Creația - o cuvântare coerentă a lui Dumnezeu cu oamenii

E bine cunoscut că locuim pe un pământ miraculos,
Că multe condiții permit viața biologică în cosmos.
Ecosistemul terestru cuprinde tot oceanul planetar:
Atmosfera, solul, straturile din adânc, primate în dar.

Sunt angajate dinamic, complex, reprezintă viața.
Felul cum Universul e mișcat și-n care fotosinteza
Și toate cele asigură omului mod de viață securizat,
În lumea fizică au curs biologic, Domnul ni l-a dat.

Chimia lumii și cultivarea virtuților

Chimia lumii ne dovedește că resursele Pământului
Se potrivesc tare bine cu imboldul creator al omului,

Materia ascunde virtualități, iar omul le pune în act,
Cercetând materia lumii, el îi știe structura în fapt.

A descoperit elementele constitutive, cât și legăturile
După care constituenții se asociază dând combinațiile,
În lista lungă existentă, omul a adăugat noi substanțe.
Prin virtuțile sale în Creație, El ne-a creat prestațe.

Libertatea și înțelegerea

Mai există și potrivire remarcabilă între om și lume,
Care le cuprinde și pe celelalte menționate anume,
Omul poate alege liber modul de folosire a resurselor,
Și a descoperirilor sale și are competența difuzării lor.

Suflet și trup, într-o lume sensibilă și inteligibilă

E o potrivire între lumea înconjurătoare și rațiunea
Celor care primesc înțelesurile care-s ascunse în ea,
E potrivire în întâlnirea simțurilor trupului cu lumea,
A sufletului înțelegător cu înțelesurile lumii acesteia.

Ferestre și ziduri spre miracolul lumii

Într-o lume a științei, omul e aproape de înțelegere,
A miracolului aproape de o iluminare cuprinzătoare,
La doar o clipă de înțeleapta aflare a potrivirii cu ea,
Și, în fiecare descoperire se află bine ascunsă Creația.

Miracolul este aproape de o iluminare cuprinzătoare,
Omul nu poate, în lumea preocupată de știință doar,
Să primească miracolul lumii și nici nu ajunge măcar
La înțelegerea potrivirii lui cu ea, că există un hotar,

Între el și luminile înțelepțitoare stau zidurile groase
Ale vieții zilnice, cu senzațiile și consumurile setoase,
Cu obligațiile ei importante, cu setea de divertisment.
De minunile lumii și de alcătuirea ei, este dependent.

Creația – mesajul lui Dumnezeu către om

Creștinismul vede Creația ca mesaj adresat omului,
Lumea creată e limbajul care explică voia Domnului
Asta pentru că-i făcută prin Cuvântul Iisus - logosul
Creația fu prima Scriptură, care a vorbit de Domnul.

Pe asta-și bazează teologia explicația privind bogăția
De sensuri ascunse-n Univers, potrivirea lor, armonia
Simțurilor noastre cu lumea lucrurilor care-s sensibile,
Și a puterilor cu intențiile noastre creatoare, posibile.

Complexitatea Creației arată chibzuința lui Dumnezeu,
Vastitatea Universului vestește puterea Lui în mereu.
Potrivirea tuturor puterilor între ele ca și a lor cu omul,
E Filosofia cu care-Și arată bunătatea de om, Domnul.

Scriptura – cuvântarea lui Dumnezeu către om

În urma păcatului lui Adam i-a adus căderea acestuia
Și, atunci a devenit necesară acea lege scrisă – Biblia,
Pentru a li se înfățișa străveziu Dumnezeu oamenilor,
Scriptura e legea a doua, prin folosirea simbolurilor.

Întruparea lui Iisus, comuniunea cu omul a Domnului,
Întruparea Lui, descoperă a de a treia lege, a harului.
Sf. Maxim Mărturisitorul, scria că Mântuitorul a primit
Să se întrupeze, să ia chip prin: literă, silabă, cuvânt

Harul, lucrarea lui Dumnezeu în noi face tot posibilul
Ca omul să poată ajunge încât să-L simtă pe Domnul
Lucrând în toate împrejurările vieții tuturor oamenilor,
„Ca Subiect, mai presus de ele, și transcendent lor.”

Cele trei legi corespund celor 3 întrupări ale logosului
În Creație, în Scriptură și în Hristos, cu voia Domnului,
Cea naturală, cea scrisă și cea a harului, căci fiecareia
Din aceste legi îi corespunde o viețuire, cum Îi e voia.

Istoria lumii este istoria iubirii lui Dumnezeu pentru om –

Creația este cuvântarea Domnului adresată omenirii.
Creștinismul vede Creația ca o operă a dumnezeirii,
Apropierea Lui de om fiind maximă, e posibilă unirea,
Nu mai sunt uși încuiate, și cuvântul Lui are intrarea.

Omul – Coroana Creațiunii Lui Dumnezeu

Planul Domnului fu să creeze ființe cu însușirile Sale, Să trăiască în comuniune desăvârșită, în lunga cale. În Carte-i scris că înainte de a exista această lume Domnul plănuiește copii, demni de Fiul, de-al Său nume.

Chipul lui Dumnezeu

Dacă Dumnezeu făcu omul după asemănarea Lui E esențial să știm cine e și care-i chipul Domnului, Nicicând chipul Lui nu-L vom vedea, nu-L vom ști, Dar vom vedea caracteru-I, aflând felul Lui de a fi.

Iona, în Biblie ne spunea, că știa cine-i Dumnezeu, Că-I milos, plin de îndurare, prea răbdător mereu Și bogat în bunătate și credincioșie, încet la mânie, Dumnezeu este dragoste, Dumnezeu este veșnicie.

Drumul Cunoașterii:

De la Știință și Teologie către Viața Deplină

Adesea, rațiunea în datele credinței se poticnește, Ceea ce credem și relatăm, ca adevăr, e poveste. Judecat rațional, Adevărul de credință e incredibil, Taina vieții e complexă, a o cunoaște e imposibil.

Științific, în sfera biologiei sunt multe necunoscute, Nu-s de găsit teorii ale formării ADN-ului, explicite,

Pentru funcțiile sale, în universul magic al lumii vii. Științele sunt departe de o înțelegere a conștiinței.

Dacă profesorii de la catedră, care predau științele, Vor integra provocările de graniță privind lucrurile, Orele de știință vor fi vii, autentice, și vor accepta Întrebările grele, la care nu are răspunsuri știința.

Pot să facă învățământ fără uniformizarea gândirii, Evitând plafonarea spiritului și respingerea iubirii, Fără rațiune, a modelelor și a clișeele explicative. Să protejăm generația nouă de ideologizări naive!

B. IISUS HRISTOS - „DUMNEZEU LOGOSUL”

Dumnezeu: Conștiința Infinitului

Constantele cosmologice, parametrii cât și principiile, Formele și fenomenele din Univers își au „genezele” Interconectate între ele în anumit interval de valori, Și sunt reglate inteligent, fără a crea anumite erori.

Ele permit existența vieții pe Pământ încât ne apare Deducerea că Universul e creat de o ființă uimitoare,

Supra inteligentă, cât și creatoare. Dar dacă ar devia, Vreun factor de la valorile sale, viața nu ar mai exista.

O altă dovadă că Universul ar fi fost creat de o forță Super inteligentă, creatoare, o fantastică super ființă, Este faptul că formele și cu fenomenele din Univers Sunt infinite și complexe. Contestarea e un nonsens.

Întrebarea nu cere dacă El, Dumnezeu există sau ba, Căci El este atotputernic și atoateștiutor, putem afla, În afara existenței, a nonexistenței, este Divinitatea. Cosmosul are principii științifice și, vizează realitatea.

Științele naturii și cele exacte, logica, spiritualitatea, Dar și experiențele de zi cu zi, ne duc spre concluzia, Că dincolo de fenomenele acestea este o inteligență, Care este superioară și presupune o înaltă conștiință.

Și pentru că El este atotputernic și este atoateștiutor Conștiința Lui trebuie să fie infinită, căci este Creator, Dumnezeu este conștiința infinitului, iar Universul, Universul este creația lui Dumnezeu, El este autorul.

Experiența arată că avem o mare energie misterioasă, Care se regăsește în noi, precum și în afara noastră. Creatorul Cosmosului, cu Creația Sa e cunoscut doar Pe cale științifică. Adevărul este energetic, iluminator.

Există Dumnezeu?

Domnul este infinit, inerent, imanent¹, transcendent.² El este Conștiința Infinitului, Spiritul Pur, Exorbitant, Creatorul Universului, El este cu adevărat Divinitatea. Dumnezeu transcende existența, dar și nonexistența.

¹ Propriu naturii obiectului, decurgând lăuntric din natura obiectului; intrinsec, constant, permanent.

² Care se află mai presus de inteligența obișnuită, de lucrurile individuale, de umanitate.

Cine este Dumnezeu?

Domnul este gândul infinitului. Fenomenele au formă, Deci par a fi finite. Exemple: plantă, animal, piatră, Spirite materializate, cu o conștiință, puțină ori multă, E că finitu-i cu conștiință, și infinitul are aceeași ținută.

Teologia Cuvântului la Sfinții Părinți din secolele II și III d.H.

Sfinții Părinți de secolele II și III, de după Hristos, Deși nu au dezvoltat o teologie sistematică, cu icos, Ca cei din secolul IV, aduc probe privind Cuvântul. Cele 3 module sunt: Scriptura și Limbajul, Logosul.

Logosul cu Scriptura și Limbajul sunt înțelese laolaltă, Logosul se descoperă în Scriptură, care o reprezintă, Partea care-i scrisă, e Întruparea în literă a Logosului. Scriptura, cu Adevărul său, susține cuvântul omului.

Cuvântul e bazat pe deschiderea emiterii spre Logos, Și apoi, trebuie să creeze Limbajul omenesc, valoros, Iar Scriptura să conducă tainic la întâlnirea inefabilă³ Cu Logosul, că este întruparea lui Dumnezeu în literă.

Despre cine vorbim? –

De foarte multe ori persoana este definită prin cuvânt. Mântuitorul ne spune că pentru fiecare cuvânt deșert, Rostit de oameni, în ziua judecării or să dea socoteală. Cuvântul e judecat pentru pronunțatorul de vorbă goală.

Logosul – Cuvântul lui Dumnezeu

Pentru cei creștini, Revelația se confundă cu Hristos. Învățătură patristică are o dublă origine despre Logos, În ea converge tema biblică a Cuvântului Domnului, Care reprezintă acțiunea divină în existența omului.

Despre Logosul și Înțelepciunea divină au fost scrise Numeroase comentarii, iscându-se multe controverse. Lucrarea Logosului vizează nu doar mântuirea omului Ci restaurarea întregii creații, pentru slava Domnului

³ Care nu poate fi exprimată în cuvinte; inexprimabilă. –

Criticii s-au grăbit să conchidă că Prologul evangheliei Celei de a patra este profund tributar anticului filosofiei. Logosul ioaneic, trebuie înțeles pe linia tradiției biblice și iudaice. Logosul e implicat în crearea lumii văzute.

Prin astă sintagmă interpretarea eclezială recunoaște, Persoana Logosului, Fiul lui Dumnezeu, deci se naște Cel Care e veșnic în sânul Lui, prin care toate-s create, El este Cuvântul creator, Cel prin Care s-au făcut toate,

Toate sunt raportate la Logos, mărturisind prezența Lui În viața creștinului. Dacă Logosul a fost donat trupului Este pentru că oamenii, au fost creați după al Său chip, Dar au întinat analogia, să reintre-n uniune ca fenotip⁴

Scriptura –

Scriptura este o întrupare asemănătoare cu cea în trup Și nu o a doua întrupare, că-I legată de unica, în timp Pregătind-o în Vechiul Testament sau/și exprimând-o În Noul Testament. Iar, acest Cuvânt a reprezentat-o.

⁴Ansamblu de însușiri și caractere care se manifestă în mod vizibil la un individ și care este determinat de baza ereditară și de condițiile de mediu. –

Întrupându-se-n Scriptură, nu doar vorbește de Hristos,
Și-L anunță, ci este ea însăși cuvântul Lui cel evlavios,
E același Cuvânt izvorât din Tatăl, în Scriptură răspândit,
Și se face trup cu Iisus. Mulți atei Cuvântul l-au convertit.

Hristos - Limbajul –

Cuvântul nu e așadar simplu vehicul de comunicare,
E o comunicare spre pocăință - mântuire, e o chemare
Spre cineva, spre Hristos Cuvântul. Privind teologic,
Cuvintele deșarte-s respinse, din principiu soteriologic.⁵

Trebuie gândită afirmația, greu de decelat⁶, a lui Iisus,
Când spune că pentru cuvântul deșert, rostit cu ifos,
Oamenii vor da socoteală, la judecată-n fața Domnului.
Rugăciunea are valoare definitorie în teologia Logosului.

Atenția excesivă a formei acoperă și alterează adevărul,
Așa cum este cazul sofistilor⁷, dar pentru a preveni răul
Pe care-l cauzează pronunțarea, dar și auzirea cuvintelor
Deșarte, e delimitare de răi, trecere de partea dreptilor.

În loc de concluzii

Stoparea degradării cuvântului poate fi făcut de oricine,
Dar omul rugător regăsește seva vorbelor în rugăciune.
Pe măsură ce se împărtășește tot mai mult din Adevăr,
Cuvintele îi devin tot mai însuflețite, fiind un bun orator.

Omul, nu își dă seama și, golește cuvântul de conținut,
Cuvântul trebuie să se adape constant din alt Cuvânt,
De aici va deriva rolul covârșitor al lucrului rugăciunii,
Logosul întrupat în literă, aduce întâlnirea Dumnezeirii.

⁵ Soteriologie- doctrină a dogmaticii creștine potrivit căreia este posibilă mântuirea oamenilor prin sacrificiul lui Iisus Hristos.

⁶ Decelare = Descoperire a ceva ce este ascuns Si: *dezvăluire, revelare*

⁷ Sofism = Silogism sau raționament corect din punct de vedere formal, dar greșit din punctul de vedere al conținutului (fiind bazat pe un echivoc, pe utilizarea aspectelor neesențiale ale fenomenelor etc.), adesea folosit pentru a induce în eroare;

LOGOSITATEA CREAȚIEI

Logosul, Chip al lui Dumnezeu

Calea cunoașterii lui Dumnezeu, este autorevelarea Sa. Dacă Iisus Hristos, Cuvântul, natură divină nu ar avea, Ar fi incapabil să Îl descopere pe Dumnezeu, iar omul Ar putea fi în imposibilitate de a-L cunoaște pe Domnul.

Dumnezeu S-a înțeles cu oamenii, prin Logosul Său, Care e Hristos și care exprimă existența lui Dumnezeu. Origen afirmă că Logosul e chipul Tatălui Atoateștiutor, Iar omul, acceptând logosul întrupat, îl vede pe Creator

Filozofia și Teologia Logosului

Ideea logosului în viziunea greacă a lui Heraclit, arată Că-n procesul cosmic e logos analog, e o rațiune înaltă, La om, iar filosoful Zeno, a definit logo-ul ca principiu Activ, rațional și spiritual, care cuprinde toată realitatea.

Philo Judaeus, filosof evreu al secolului I, despre logos, Spune că este intermediar între Dumnezeu și cosmos,

Fiind atât agentul creației, cât și cel prin care mintea Îl va înțelege pe Dumnezeu. Logosul va cuceri lumea.

În capitolul I - Evanghelia, după Ioan, Iisus e Cuvântul Îtrupat sau făcut din carne, se bazează pe conceptul Revelației Vechiului Testament, care este Biblia Ebraică. Vorbind de Cuvânt că are idei privind puterea Divină.

Cosmogonia ortodoxa-fundament pentru o teologie a îndumnezeirii –

La originea lumii a fost și e dragostea Treimii Sfinte. Ce este-n ea sunt expresii ale iubirii Sale desăvârșite, Ale voinței Lui divine de a împărtăși altora iubirea Sa. Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt hotărâsc din veci existența.

Existența de care se bucură Ei trebuie să se bucure Și alte ființe conștiente, chiar de natura e-n reducere. Așadar, întreaga lume a fost creată spre a participa La existența și viața dumnezeirii în splendoarea sa.

Omul trebuie să treacă, pentru a atinge acest stadiu, Un program de creștere în comuniune cu Dumnezeu, Program care culminează cu ce I se zice Dumnezeire. Existența poartă elementele să-nfiripe această unire.

Elementele-n relație cu teologia și pietatea ortodoxă
Sunt ca premisele realizării existenței și ce contează:
Erosul providențial ca ieșire din sine a ființei Absolute
Și forța motrice în procesul creatural și-n cele create;

Contează și distincția ontologică între creat și necreat,
Importanța teologică în comuniunea cu Cel ce a creat;
Și crearea timpului, ce face posibilă mișcarea omului,
Ca fiind o icoană a dumnezeirii către Arhetipul lui.

Creația - iubire sau necesitate?

Dumnezeu creează lumea din bunătate și din iubire,
Să fie părtașe și alte ființe de iubirile Lui intra-trinitare.
Numai Treimea, ca iubire, putea aduce la o existență
Și o altă existență prin creare, adevărată, de esență.

În consecință, creația implică participare la viața Lui.
Pe Domnul nu L-a mulțumit ținerea contemplativului,
Prin bunătatea Sa vru să facă ceva care să primească
Binefacerile Sale, de bunătatea-I să se împărtășească.

Numai iubirea are puterea de a da un sens existenței,
La această iubire Dumnezeu aștepta venirea soluției,
Adică, altă iubire să primească și s-o retrimită în lume.
În acest circuit al iubirii, creația e o exprimare anume,

E mijloc de exprimare din partea lui Dumnezeu Tatăl,
Care din iubire proniază⁸ omul și făpturile, iară omul,
Se aduce pe sine, împreună cu întreaga sa existență,
Prin jertfă, ofrandă de iubire Dăruitorului, cu ardență.

Creația „ex nihilo”

Despre creația ex nihilo⁹, părintele Stăniloae ne spune
Că nemărginita-I iubire, pe care o revarsă peste lume
Cât și actul de chenoză¹⁰ al Domnului de atotputernicie.
E Creația lumii din nimic, e sigur a Domnului smerenie.

Nimicul nu-i un vid, alături de El, ca o plineală a trăirii,
Sau ca trăirea infinită, vid cu care El s-ar da mărginirii.
Prin urmare este nepotrivit să considerăm că lucrurile
Create-s din vid, decisiv și, în afară Lui având plasările.

Creația din nimic este o însemnată probă a puterii Sale,
Iar răsăritul creștin susține perfecțiunile corelaționale,
Dar și insuficiența creației prin ea însăși, se susține
Că vine prin Cuvântul Său, dar nu-i din particule divine.

Timp si creație-expresia „La început”

Sf. Grigorie de Nyssa spune că expresia „la început”
Înseamnă că Dumnezeu a creat lumea prin Cuvânt,
Din prima mișcare a voinței Lui, apoi toate elementele
Constitutive lumii și, succesiv, a parcurs toate etapele.

Părintele Stăniloae, vorbește de expresia „la început”
Ca prima clipă a dialogului Lui, la creatură coborât,
Dialog care privește comuniunea cu Persoana divină.
„Întru început”- prin unirea veciei cu timp și lumină.

⁸ Pronie - Înțelepciune supremă cu care divinitatea conduce lumea

⁹ nimic

¹⁰ Chenoza este *îndumnezeirea firii* omenești din Iisus Hristos.

Dumnezeu este și creatorul timpului, și e în afara lui
Că El e Cauzatorul de-a lungul timpului și al veacului,
Ca Vechi de zile, ca Cel înainte de timp și de veacuri,
El e adus la existență cu creația, din aceleași naturi.

Așadar, „la început” e timpul că-i a mișcării măsură,
Și temeiul schimbării existențelor create în natură,
Care vizează ființarea lor cea fericită în Dumnezeu
Și, toate aceste perfecționări vor continua mereu.

Cosmologia ortodoxa dimensiunea teo¹¹ nomă¹² a creației

Învățătura creștină zice că firea lumii depinde de om,
Și a omului de lume, de aici ne vine întrebarea, cum
E de înțeles cosmosul prin om și omul prin cosmos,
Adevărul e că ambele depind și sunt prin Cel de Sus.

Concluzii –

Omul și lumea ca existențe sunt daruri ale Existenței
Și Ființei supreme. Viața vine din cineva din afara ei,
Așa au fost aduse, la ființare din nimic lumea și omul
Ca stăpân al slujitorilor ei. Și, toate vin de la Domnul.

Iar, Tradiția patristică definește cosmologia ortodoxă,
Deci se afirmă transcendența lui Dumnezeu, ca bază
A creării lumii din nimic, cât și certa dedicare creației.
Vorbind de raționalitatea lumii, vorbim de cea a ființei.

Cea din urmă ajustează sistemul rațional în configurare,
Căci, raționalitatea naturii umane este infinit mai mare
Ca logica naturii materiale, că nu are un suflet atare.
Logica lumii se cere completată cu cea pentru fiecare.

Iubirea este Taina și Darul lui Dumnezeu

Iubirea e un lucru nevăzut, e marea taină a Domnului,
Este Dumnezeu Însuși. Ea nu poate trăi fără voia Lui,
Ci pe măsura ce inima-și deschide petalele credinței,
Cum floarea însetată de lumina soarelui și de unda apei.

¹¹ Element prim de compunere savantă cu semnificația „zeu”, „dumnezeu”.

¹² Diviziune administrativă

Ca oameni, biete făpturi, nu putem cuprinde și exprima Iubirea într-o plinătate ei, căci Dumnezeu este Iubirea. El plouă peste tot cu iubirea Lui cerească, prin care ea Prinde rădăcini. Cresc: credința, nădejdea, dragostea.

Câteva Citate Scripturistice Despre Iubire

- Prin iubire și credință se ispășește păcatul și prin frica de Dumnezeu te ferești de rele. (Pildele lui Solomon 16, 6)
- Ți s-a arătat, Omule, ceea ce este bun și ceea ce Dumnezeu cere de la tine: dreptate, iubire și milostivire și, cu smerenie să mergi înaintea Domnului Dumnezeului tău! (Miheia 6, 8)
- Nu te teme a cerceta pe bolnavi că pentru aceste fapte vei câștiga iubirea. (Înțelepciunea lui Iisus, fiul lui Sirah, 7, 37)
- Cine ne va despărți pe noi de iubirea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigoana, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia, sau sabia? Precum este scris: "Pentru Tine suntem omorâți toată ziua, socotiți am fost ca niște oi de junghiere". Dar în toate acestea suntem mai mult decât biruitori, prin Acela Care ne-a iubit. (Romani 8, 35-37)
- În iubire frățească, unii pe alții iubiți-vă; în cinste, unii altora dați-vă întâietate (Romani 12, 10)
- Nimănui cu nimic nu fiți datori, decât cu iubirea unuia față

de altul; că cel care iubește pe aproapele a împlinit legea (Romani 13, 8)

- Cunoștința semețește, iar iubirea zidește (I Corinteni 8, 1)
- Dragostea îndelung rabdă; dragostea este binevoitoare, dragostea nu pizmuiește, nu se laudă, nu se trufește. Dragostea nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu gândește răul. Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr. Toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduiește, toate le rabdă. Dragostea nu cade niciodată. (I Corinteni 13, 4-8)
- Și acum rămân acestea trei: credința, nădejdea și dragostea. Iar mai mare dintre acestea este dragostea. (I Corinteni 13, 13)
- Harul Domnului Iisus Hristos și dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu voi cu toți! (II Corinteni 13, 13)
- Iar ținta poruncii este dragostea din inimă curată, din cuget bun și din credință nefățarnică. (I Timotei 1, 5)
- Vedeteți ce fel de iubire ne-a dăruit nouă Tatăl, ca să ne numim fii ai lui Dumnezeu, și suntem. Pentru aceea lumea nu ne cunoaște, fiindcă nu L-a cunoscut nici pe El. (I Ioan 3, 1)
- Cel ce nu iubește n-a cunoscut pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este iubire (I Ioan 4,8)
- În iubire nu este frică, ci iubirea desăvârșită alungă frica, pentru că frica are cu sine pedeapsa, iar cel ce se teme nu este desăvârșit în iubire. (I Ioan 4, 18)
- Dar mai presus de toate, țineți din răspuțeri la dragostea dintre voi, pentru că dragostea acoperă mulțime de păcate. (I Petru 4, 8)
- Păziți-vă întru dragostea lui Dumnezeu și așteptați mila Domnului nostru Iisus Hristos, spre viață veșnică. (Iuda 1, 21)
- Poruncă nouă dau vouă: Să vă iubiți unul pe altul. Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul. Întru aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii față de alții. (Ioan 13, 35)
- Cel ce are poruncile Mele și le păzește, acela este care Mă iubește; iar cel ce Mă iubește pe Mine va fi iubit de Tatăl Meu și-I voi iubi și Eu și Mă voi arăta lui. (Ioan 14, 21)
- Precum M-a iubit pe Mine Tatăl, așa v-am iubit și Eu pe voi;

rămâneți întru iubirea Mea. Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne întru iubirea Mea după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân întru iubirea Lui. (Ioan 15, 9-10)

- Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca sufletul lui să și-l pună pentru prietenii săi. (Ioan 15, 13)
- Numai cine își iubește aproapele, Îl iubește pe Dumnezeu. (Sfânta Scriptura)

Câteva citate Despre Iubire, de la Sfinții Părinți

- Unde este iubire, acolo este Dumnezeu. (Fericitul Augustin)
- Nu în unirea trupurilor stă necurăția, ci în cugetele și în intenția oamenilor. (Sfântul Ioan Gura de Aur)
- Trebuie să facem totul prin iubire și nimic prin forță. Trebuie să iubim mai mult supunerea decât să ne temem de nesupunere. (Francisc de Sales)
- Pentru orice faptă de iubire pornită dintr-un suflet, acesta merită viața de veci. (Toma d'Aquino)
- Iubirea e tare pentru că poate merge până la moarte. (pr. Dumitru Stăniloae)
- Ai iubi pe vrăjmași înseamnă a-L imita pe Dumnezeu. (Sfântul Ioan Gură de Aur)
- Dragostea schimbă însăși natura lucrurilor. În mâna dragostei, toate devin bune. (Sfântul Ioan Gură de Aur)
- A iubi cineva pe cel drag este un lucru al firii; a iubi cineva și pe vrăjmași este un lucru al harului. (Sfântul Ioan Gură de Aur)
- Dragostea este bucuria de a face altora bucurie. (Sfântul

Ioan Gură de Aur)

- Sărăcia sau bogăția nu pot învinge dragostea, dar dragostea poate învinge și sărăcia și bogăția. (Sfântul Ioan Gură de Aur)
- Cea dintâi și cea mai mare datorie a noastră este să păstrăm între noi legătura dragostei. (Nicodim Patriarhul României)
- Iubirea e principiul vieții și, Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ne revelează iubirea și viața în iubire, de la obârșia ei divină. (pr. Constantin Galeriu)
- Iubirea duce la cunoaștere. (...) După cum amintirea focului nu-ți încălzește trupul, tot astfel credința fără dragoste nu-ți va încălzi sufletul. (Sfântul Maxim Mărturisitorul)
- Revelația ne învață că Dumnezeu este dragoste. Existența își are începutul, de asemenea, în dragoste, ca dar al lui Dumnezeu. Răscumpărarea și nașterea noastră din nou s-a făcut tot prin dragoste, o dragoste atât de mare, încât a dus la jertfa Fiului lui Dumnezeu. Semnele Răscumpărării trebuie să reveleze în cele din urmă și în noi <chipul> lui Dumnezeu, această realitate fundamentală, pentru a putea spune: omul este dragoste. (pr. Constantin Galeriu)
- Acolo unde ia sfârșit creatura, începe ființa lui Dumnezeu. Tot ceea ce Dumnezeu pretinde, în mod expres, este să ieși din tine însuși, în măsura în care ești creatura, și să-L lași pe Dumnezeu să fie Dumnezeu în tine. (Eckhart)
- Ținta iubirii este unirea cu ceea ce iubești. (Francisc de Sales)
- Două iubiri au zidit două cetăți: iubirea de sine, mergând până la disprețul față de Dumnezeu, cetate terestră, și iubirea de Dumnezeu, mergând până la disprețul de sine, cetate celestă. Una este glorificată în sine însuși, cealaltă în Domnul Dumnezeu. (Fericitul Augustin)
- Dragostea îl preface pe cel ce iubește în chipul celui iubit: dacă-L iubești pe Dumnezeu, dumnezeu vei fi; dacă-l iubești pe diavol, diavol vei fi; dacă-ți iubești trupul, trup vei fi. Aceasta este cea dintâi lucrare a iubirii: de a uni pe cel ce iubește cu cel iubit. (Fericitul Augustin)
- Lumea este o țesătură de sentimente, puse în mișcare de diferite voințe. (...) Cum ar fi lumea dacă toți ar iubi? (pr. Al. Constantinescu)
- Iubirea de Dumnezeu este extatică¹³, făcându-ne să ieșim

¹³ referitor la extaz, cauzată de extaz; încântată

din noi înșine. (Sfântul Dionisie Areopagitul)

- Iubirea lui Dumnezeu este forța motrice, modalitate de manifestare și de recunoaștere a Lui, cerc etern, care își are originea în bine și se întoarce în bine. (Sfântul Dionisie Areopagitul)
- Unicul adevăr este iubirea. (...) Iubirea este aceea care dă viața și căldura, care inspiră și călăuzește. Iubirea este sigiliul pus creației, semnătura Creatorului. Iubirea explică lucrul mâinilor Sale. (pr. Theoklitos)
- Dragostea, rădăcina și izvorul binelui (Sf. Ioan Gură de Aur)
- Comuniunea în dragoste, pe pământ, este reflexul vieții paradisiace. (pr. Ioan Coman)
- Dragostea frățească este hrana duhovnicească. (Sfântul Clement Alexandrinul)
- Pe calea iubirii, urcăm spre Dumnezeu. (Fericitul Augustin)
- Când l-ai văzut pe aproapele tău, pe Dumnezeu l-ai văzut. (Sfântul Clement Alexandrinul)
- Nu există cunoaștere mistică fără iubire. (Sf. Ioan al Crucii)
- Când am ajuns la iubire, am ajuns la Dumnezeu. (Sfântul Isaac Șirul)
- Dragostea duce la fericire. (Fericitul Augustin)
- Dragostea este adevărata slujbă pentru Dumnezeu. (Sfântul Ciprian)
- Întrucât este iubire, Dumnezeirea se mișcă; iar întrucât este iubită, mișcă spre sine toate lucrurile care sunt capabile de dragoste. (Sfântul Maxim Mărturisitorul)
- Dumnezeu nu se uită la fapte, ci la dragostea cu care au fost făcute. Nu e nimic mult, când oamenii iubesc puțin, așa cum nu este puțin, când oamenii iubesc mult. (Sfântul Vasile cel Mare)
- Numai cine își iubește aproapele, Îl iubește pe Dumnezeu. (Sfânta Scriptură)

Câteva citate Despre Iubire, de la Întelepții Lumii

- „Când te dăruiești, primești mai mult decât dai. Căci nu erai nimic și începi să te împlinești.” - Antoine de Saint-Exupery
- „Nu știu unde duce drumul meu, dar merg mai bine când te țin de mână.” - Alfred de Musset
- „Să dăruiești totul, să sacrifici totul fără speranță de răsplată: asta înseamnă iubire.” - Albert Camus
- „Iubirea, ca și lumina, nu rămâne ascunsă.” - Rabindranath Tagore
- „Cel mai generos dar pe care-l aduce iubirea sunt aripile

sale.” - George Byron

- „Dăruiește-i persoanei pe care o iubești: aripi pentru a zbura,
rădăcini pentru a se întoarce și motive pentru a rămâne.” - Dalai Lama

- „Nu frumusețea ne face să iubim, ci iubirea ne face să vedem frumusețea.” Lev Tolstoi
- „Să nu crezi că poți stabili cursul iubirii. Dacă te consideri vrednic, îți va îndrepta ea cursul.” - Octavian Paler
- „Cea mai mare bucurie a vieții este să fii convins că ești iubit.” - Victor Hugo
- „Bărbații creează prin imaginație, însă femeile creează prin iubire.” - Rabindranath Tagore
- „Le-aș dovedi oamenilor cât greșesc gândind că încetează să iubească atunci când îmbătrânesc, fără să știe că îmbătrânesc numai când încetează să iubească.” - Gabriel Garcia Marquez
- „Nu uita că oricine te iubește cere de la tine o iluzie de ideal. Dă-o sau nu te lăsa iubit.” - Nicolae Iorga
- „Femeia e o creatură menită să fie iubită, nu înțeleasă.” - Sigmund Freud
- „Dacă n-ar fi iubirea, m-aș teme de viață.” - Grigore Vieru
- „Iubirii îi este mai frică de schimbare decât de distrugere.” - Friedrich Nietzsche
- „O măsură sigură a caracterelor este sentimentul ce-ți rămâne pentru un om după ce l-ai iubit.” - Titu Maiorescu

- „Doar pentru că cineva nu te iubește așa cum vrei tu, nu înseamnă că nu te iubește cu toată ființa sa.” - Gabriel Garcia Marquez
- „Iubirea este aripa dăruită de Dumnezeu sufletului ca să urce până la El.” - Michelangelo Buonarroti
- „Cred că lumea a fost prea mare pentru mine. În schimb, o lume redusă la "doi" mi s-a părut ideală.” - Octavian Paler
- „Iubirea este cea mai mare forță a omenirii și, totuși, cea mai modestă pe care ne-am putea-o închipui.” - Mahatma Gandhi
- „Iubirea nu e un târg: te iubesc pentru că mă iubești. Iubirea e o certitudine: te iubesc pentru că te iubesc!” - Liviu Rebreanu

Iisus Hristos - Lumina Lumii

Sufletul spre a se putea ridica peste neputințele zilei
Și a se înălța în lumi de lumină și în puritatea „clipei”,
Are nevoie de anumit ambient și, Biserica creează
O ambianță pentru creștini, prin principiile ei de bază.

Cine dintre oameni ar mai putea să spună așa cuvinte,
Să se jertfească pentru credința în tainele cele sfinte:
"Eu sunt lumina lumii, cel ce vine după Mine nu va umbla
întru întuneric". Aceste cuvinte au fost rostite de Mesia

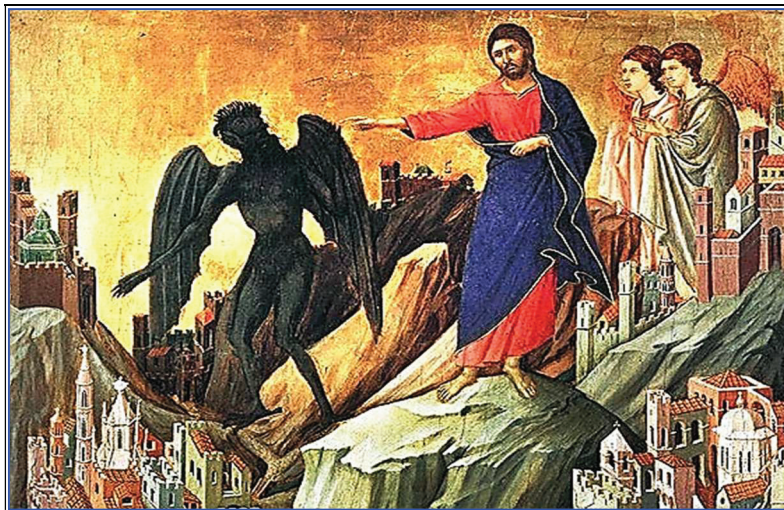
Ni se pregătește o lume a întunericului?

Suntem preveniți că lumea va suferi marea schimbare.
E straniu de unde știau politicienii de o așa degradare.
Oamenii de știință consideră la ivirea virusului Covid,
Că lumea intră-n umbră, și va urma întunericul morbid.

„Dizolvă și coagulează”- principiul alchimic și masonic
Potrivit căruia Maestrul distruge, să-și facă mult loc,
Distruge, pulverizează, destructurează, prin boli și foc,
Ca rezultatele să adapteze planeta pentru al lui scop.

Lumea se năruiește, la vedere, într-un ritm aiuritor,
Ce contrazice ce știam despre prăbușirea civilizațiilor,
Prefigurând ce-și dorește un grup masonic nemernic,
Reducerea populației planetei și, o lume de întuneric.

Citate Despre Întuneric

- A merge cu un prieten prin întuneric, este mult mai bine decât a merge singur prin lumină, pentru că un prieten știe să te asculte, poate să te ierte și să te înțeleagă mai bine decât un necunoscut, atunci când îi greșești. (Scriitoarea americană Helen Keller, născută oarbă și surdă)
- Această virtute (discernământul) este numită în Evanghelie „ochiul și luminătorul trupului” și la ea se referă Mântuitorul când spune: Luminătorul trupului este ochiul. De va fi ochiul tău

curat, tot trupul tău va fi luminat, iar de va fi ochiul tău rău, tot trupul tău va fi întunecat. (Sfântul Ioan Casian)

- Atunci a zis Domnul către Moise: „Întinde mâna ta spre cer și se va face întuneric în pământul Egiptului, încât să-l pipăi cu mâna”. Și și-a întins Moise mâna sa spre cer și s-a făcut întuneric beznă trei zile în tot pământul Egiptului, de nu se vedea om cu om, și nimeni nu s-a urnit de la locul său trei zile. Iar la fiii lui Israel a fost lumină peste tot în locuințele lor. (Ieșirea 10.21-23)

- Atunci m-am încredințat că înțelepciunea are întâietate asupra nebuniei, tot atât cât are lumina asupra întunericului. Înțeleptul are ochii în cap, iar nebunul merge întru întuneric. Dar am cunoscut și eu că aceeași soartă vor avea toți. (Ecclesiastul 2.13, 14)

- Atunci v-ați apropiat și ați stat sub munte, muntele ardea cu foc până la cer și era negură, nor și întuneric. Iar Domnul v-a grăit de pe munte din mijlocul focului; și glasul cuvintelor Lui l-ați auzit, iar fața Lui n-ați văzut-o, ci numai glasul I l-ați auzit. (Deuteronomul 4.11, 12)

- Ca să se împlinească ce s-a zis prin Isaia prorocul care zice:

„Pământul lui Zabulon și pământul lui Neftali spre mare, dincolo de Iordan, Galileea neamurilor; poporul care stătea în întuneric a văzut lumină mare și celor ce ședea în latura și în umbra morții lumină le-a răsărit”. (Matei 4.14-16)

- Calea dreptilor e ca zarea dimineții ce se mărește mereu până se face ziua mare; iar calea celor fără de lege e ca întunericul și ei nici nu bănuiesc de ce se pot împiedica. (Solomon 4.18, 19)

- Că mie acum păcatele mi s-au făcut zid întunecat între mine și Dumnezeu. (Avva Ammoi)

- Că Tu vei aprinde făclia mea, Doamne; Dumnezeul meu, vei lumina întunericul meu. (Psalmi 17.31)

- Căci lupta noastră nu este împotriva trupului și a sângelui, ci împotriva începătorilor, împotriva stăpânilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății, care sunt în văzduh. (Filipeni 6.12)

- Când orgoliul strălucește prea tare, orice înțelepciune se întunecă. (Paulo Coelho)

- Când soarele s-a întunecat; iar catapeteasma templului s-a

sfâșiat pe la mijloc, și Iisus, strigând cu glas tare, a zis: Părinte, în mâinile Tale încredințez duhul Meu. Și acestea zicând, Și-a dat duhul. Iar sutașul, văzând cele ce s-au făcut, a slăvit pe Dumnezeu, zicând: Cu adevărat, Omul Acesta drept a fost. (Luca 23.45-47)

- Cel ce blestemă pe tatăl său și pe mama sa, stinge sfeșnicul în mijlocul întunericului. (Solomon 20.20)
- Chiar dacă ar trăi mulți ani, omul să se bucure de toate și să-și aducă aminte de zilele cele din întuneric, căci multe vor fi. Tot ce se întâmplă este deșertăciune. (Ecclesiastul 11.8)
- Ci în acele zile, după necazul acela, soarele se va întuneca și luna nu-și va mai da lumina ei. Și stelele vor cădea din cer și puterile care sunt în ceruri se vor clătina. Atunci vor vedea pe Fiul Omului venind pe nori, cu putere multă și cu slavă. (Marcu 13.24-26)
- Cine iubește pe fratele său rămâne în lumină și sminteală nu este în el. Iar cel ce urăște pe fratele său este în întuneric și umblă în întuneric și nu știe încotro se duce, pentru că întunericul a orbit ochii lui. (I Ioan 2.10, 11)
- Ciuda întunecă gândirea. (Proverb aromân)
- Crede-mă, fiule, dacă oamenii ar putea să vadă de aici moștenirea, slava și odihna, pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru cei care-L iubesc, oricât de mult ar fi să rămână în această lume, și chiar dacă ar fi să trăiască într-o colibă întunecată, cu viermi până la genunchi, tot nu s-ar lăsa abătuți de tristețe. 1.1
- Dacă înlăturăm întunericul din noi, vom vedea că Dumnezeu există. (Yoga Swami, unul dintre cei mai mari yoghini și înțelepți ai vremurilor noastre)
- Dar întunericul nu este întuneric la Tine și noaptea ca ziua va lumina. Cum este întunericul ei, așa este și lumina ei. Că Tu ai zidit răunchii mei, Doamne, Tu m-ai alcătuit în pânțele maicii mele. Te voi lăuda, că sunt o făptură așa de minunată. Minunate sunt lucrurile Tale și sufletul meu le cunoaște foarte. (Psalmi 138.12-14)
- Dreapta-socoteală este făclie în întuneric și luminarea celor cu vederea slabă. (Sfântul Ioan Scărarul)
- Educația este mișcarea din întuneric spre lumină. (Allan Bloom)
- Efectul pe care-l poate avea păcatul asupra minții și asupra

sentimentelor umane este devastator. Așa este păcatul, spunea Sfântul Ioan Gură de Aur; înainte de a fi săvârșit, ne întunecă judecata și ne înșală mintea, dar după ce a fost săvârșit ne apare lămurit înaintea ochilor grozăvia lui. Plăcerea aceea scurtă și rușinoasă ne chinuie mereu și ne umple de rușine. (Din emisiunea „Cuvântul care zidește”)

- El a tras un cerc pe suprafața apelor, până la hotarul dintre lumină și întuneric. (Iov 26.10)
- Eu sunt Lumina lumii; cel ce Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții. (Ioan 8.12)
- Fericiți cei ce cred, ei merg în lumină, eu merg în întuneric. (Vasile Conta)
- Hristos, Arhiereul jertfelor noastre, ocrotitorul și ajutorul slăbiciunii noastre, prin El vedem ca-ntr-o oglindă, nepătata și preaînalta Lui Față, prin El s-au deschis ochii inimii noastre, prin El nepriceputa și întunecata noastră minte înflorește la lumina Lui, prin El Stăpânul a voit să gustăm cunoștința cea nemuritoare. (Sfântul Clement Romanul)
- Ia seama ca lumina din tine să nu fie întuneric. 2.7, Luca 11.35
- Iar de la ceasul al șaselea, s-a făcut întuneric peste tot pământul, până la ceasul al nouălea. Iar în ceasul al nouălea a strigat Iisus cu glas mare, zicând: Eli, Eli, lama sabahtani? adică: Dumnezeuul Meu, Dumnezeuul Meu, pentru ce M-ai părăsit? (Matei 27.45, 46)
- Iar fiii împărăției vor fi aruncați în întunericul cel mai din afară; acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților. (Matei 8.12)
- Iar Saul – care se numește și Pavel – plin fiind de Duh Sfânt, a privit țintă la el, și a zis: O, tu cel plin de toată viclenia și de toată înșelăciunea, fiule al diavolului, vrăjmașule a toată dreptatea, nu vei înceta de a strâmba căile Domnului cele drepte? Și acum, iată mâna Domnului este asupra ta și vei fi orb, nevăzând soarele până la o vreme. Și îndată a căzut peste el pâclă și întuneric și, dibuind împrejur, căuta cine să-l ducă de mână. (Faptele Apostolilor 13.9-11)
- În fața iubirii, groaza și întunericul nu au nicio putere. (Henrik Ibsen)
- La început a făcut Dumnezeu cerul și pământul. Și pământul era ne tocmit și gol. Întuneric era deasupra adâncului și Duhul lui Dumnezeu Se purta pe deasupra apelor. Și a zis Dumnezeu: „Să fie lumină!” Și a fost lumină. (Facerea 1.1-3)

- Luminătorul trupului este ochiul; de va fi ochiul tău curat, tot trupul tău va fi luminat. Iar de va fi ochiul tău rău, tot trupul tău va fi întunecat. Deci, dacă lumina care e în tine este întuneric, dar întunericul cu cât mai mult! (Matei 6.22, 23)
- Mă așteptam la fericire și iată că a venit nenorocirea; așteptam lumina și a venit întunericul. (Iov 30.26)
- Neștiința dă naștere întunericului, iar din pricina întunericului cădem în păcate pentru că ne este slăbită vederea față de adevăr. Cunoștința este deci lumina; ea alungă neștiința și ne dă puterea de a vedea bine. (Cuviosul Clement Alexandrinul)
- Nu ajungi la lumină decât trecând prin întuneric. 6.15
- Omul a pus hotare întunericului și cercetează până în cele mai depărtate adâncuri, sfredelind piatra ascunsă în umbră și în beznă. (Iov 28.3)
- Omul este deopotrivă măreție și umilință, cer și pământ, vremelnice și nemurire, moștenitor al pământului dacă privește pe cele de sus, dar și moștenitor al întunericului dacă privește doar spre cele de jos. (Sfântul Grigorie de Nazians)
- „Pământul lui Zabulon și pământul lui Neftali spre mare, dincolo de Iordan, Galileea neamurilor; poporul care stătea în întuneric a văzut lumină mare și celor ce ședeau în latura și în umbra morții lumină le-a răsărit”. De atunci a început Iisus să propovăduiască și să spună: Pocăiți-vă, căci s-a apropiat împărăția cerurilor. (Matei 4.15-17)
- Poporul care locuia într-un întuneric va vedea lumină mare și voi cei ce locuiți în latura umbrei morții, lumină va străluci peste voi. (Isaia 9.1)
- Prin Iisus Hristos tot pământul a fost eliberat din întunericul amăgirii. (Sfântul Ioan Gură de Aur)
- Răul este lipsa binelui, așa cum întunericul este lipsa luminii. (Sfântul Ioan Damaschin)
- Sufletul mort este scos din împărăția cerurilor și îngropat în întunericul iadului. 6.1
- Și a zis Dumnezeu: „Să fie luminători pe tăria cerului, ca să lumineze pe pământ, să despartă ziua de noapte și să fie semne ca să deosebească anotimpurile, zilele și anii, și să slujească drept luminători pe tăria cerului, ca să lumineze pământul. Și a fost așa. (Facerea 1.14)
- Și am zis: „Poate întunericul mă va acoperi și se va face

noapte lumina dimprejurul meu". Dar întunericul nu este întuneric la Tine și noaptea ca ziua va lumina. Cum este întunericul ei, așa este și lumina ei. (Psalmi 138.11, 12)

- Și i-a zis: Prietene, cum ai intrat aici fără haină de nuntă? El însă a tăcut. Atunci împăratul a zis slugilor: Legați-l de picioare și de mâini și aruncați-l în întunericul cel mai din afară. Acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților. Căci mulți sunt chemați, dar puțini aleși. (Matei 22.12-14)
- Și nu fiți părtași la faptele cele fără roadă ale întunericului, ci mai degrabă, osândiți-le pe față. Căci cele ce se fac întru ascuns de ei, rușine este a le și grai. Iar tot ce este pe față, se descoperă prin lumină, căci tot ceea ce este descoperit, lumină este. Pentru aceea zice: „Deșteaptă-te cel ce dormi și te scoală din morți și te va lumina Hristos„. (Efeseni 5.11-14)
- Și și-a pus întunericul acoperământ, împrejurul Lui, cortul Lui, apă întunecoasă în norii văzduhului. (Psalmi 17.13)
- Teamă și cutremur au venit asupra mea și m-a acoperit întunericul. Și am zis: Cine-mi va da mie aripi ca de porumbel, ca să zbor și să mă odihnesc? Iată m-aș îndepărta fugind și m-aș sălășlui în pustiu. (Psalmi 54.5-7)
- Trimis-a întuneric și i-a întunecat, căci au amărât cuvintele Lui; prefăcut-a apele lor în sânge și a omorât peștii lor; scos-a pământul lor broaște în cămările împăraților lor. (Psalmi 104.27-29)
- Tu ești lumina mea, Doamne! Doamne, luminează întunericul meu! (II Regi 22.29)
- Umbrele seamănă, ce-i drept, cu întunericul, dar sunt fiicele luminii. (Lucian Blaga)
- Un om bun poate face dintr-o zi întunecată o zi luminată. (Sfinții Părinți)

Ce este sufletul omenească?

Biblia nu prezintă clar natura omenească a sufletului. Ce este sufletul? E partea de natură nefizică a omului, Este parte a fiecărei ființe umane și, rămâne veșnic, După ce trupul experimentează moartea, în întuneric.

De-i spui unei persoane „n-ai suflet”, îi spui că-i rău,
De-i spui că are suflet, înseamnă că e om bun mereu,
Că identitatea persoanei nu-i doar de a avea trup,
Ci este necesar suflet care să însuflețească acel corp.

Trebuie să ne uimească, aflând că sufletu-i nemuritor,
Suflet are orice persoană întâlnită. Duhu-i nepieritor.
El este în centrul identității personale a ființei umane,
Din tot sufletul meu, că îl am, Îți mulțumesc Doamne

Citate Despre Suflet

1. Viața spiritului este tainică. (N. A. Berdiaev)
2. Împărăția lui Dumnezeu este înlăuntrul vostru. (Sfânta Scriptură)
3. Pentru omul care se roagă în sufletul lui, lumea întreagă este o biserică. (Silvan de la Muntele Athos)
4. Vreți să aflați valoarea sufletului? Ascultați în ce a constat răscumpărarea lui: sângele și moartea unicului Dumnezeu. (Fericitul Augustin)
5. În orice suflet se regăsește sensul spiritual și imaginea lui Dumnezeu. (Origen)
6. Sufletul tău trebuie să devină frumos și divin, dacă vrei să contempli pe Dumnezeu și frumusețea. (Plotin)
7. Numai Dumnezeu poate vindeca sufletele noastre. (Sfântul Ioan Gura de Aur)
8. Sufletul e ca un izvor: din izvor, cu cât se ia apa mai multă, cu atât dă la iveală apa mai curată. Sfântul numește sufletul conștiință. (Cuviosul Agaton)

9. În sufletul uman este o transformare minunată pe care Dumnezeu Însuși o lucrează. (Harent)
10. Sufletul trăiește veșnic și nu poate muri, căci este suflare din suflarea lui Dumnezeu, (...) iar la Judecata de Apoi, sufletul iarăși se va uni cu trupul. (Sfântul Ioan Gură de Aur)
11. Când veți curăța sufletele voastre, atunci vor străluci și se vor împărtăși de prezența lui Dumnezeu și de dumnezeiasca și cereasca Sa strălucire. Atunci, sufletele vor fi ca niște oglinzi curate, receptive la lumina dumnezeiască și vor putea primi și ele strălucire. (Sfântul Dionisie Areopagitul)
12. Lumea toată este de mai puțin preț decât un suflet (...). Ce nesfârșită valoare are sufletul omenesc! (Nicodim Patriarhul României)
13. Sufletul și Hristos, doar acestea două, să te intereseze! Lumea toată să cadă, pe acestea două, nimeni nu ți le poate lua, afară numai dacă nu le dai tu, cu voia ta. (Sfântul Cosma Etolul)
14. Fii împăcat cu sufletul tău și, atunci, cerul și pământul se vor împăca cu tine. (Sfântul Isaac Șirul)
15. Scara ce duce în Împărăție este ascunsă în sufletul tău. (Sfântul Isaac Sirul)
16. Sufletul curat, dacă va privi în el însuși, Îl va vedea, ca într-o oglindă, pe Dumnezeu. (Sfântul Atanasie cel Mare)
17. Dumnezeu este moștenirea sufletului, iar sufletul este moștenirea lui Dumnezeu. (Sfântul Macarie)
18. Dacă ajungem lângă Dumnezeu, suntem în cer. Să ne facem sufletul cer! (Sfântul Ioan Gură de Aur)
19. A însetat sufletul meu după Dumnezeu. (Sfânta Scriptură)
20. Cei va folosi omului dacă va câștiga lumea întregă, iar sufletul său îl va pierde? (Sfânta Scriptură)

Cardinalul Carlo Maria Vigano către Președintele Donald Trump

Scrisoarea Arhiepiscopului Carlo Maria Vigano trimisă președintelui Donald Trump (de sprijin în criza actuală, pe care o consideră hotărâtoare pentru soarta lumii):

Domnule Președinte,

În ultimele luni am asistat la formarea a două tabere, pe care le-aș numi biblic: copiii luminii și copiii întunericului.

Copiii luminii constituie partea cea mai mare a umanității, în timp ce copiii întunericului reprezintă o minoritate absolută.

Cu toate acestea, cei dintâi fac obiectul unui fel de discriminare care îi plasează într-o situație de inferioritate morală față de adversarii lor, care ocupă adesea poziții strategice în guvern, în politică, în economie, în presă. Într-o manieră aparent inexplicabilă, cei buni sunt luați ostatici de cei răi și de cei care îi ajută, fie din interes personal, fie din frică. Aceste două tabere, care au un caracter biblic, urmează separarea clară dintre progenitura femeii și progenitura șarpelui.

De o parte sunt cei care, deși au o mie de defecte și de slăbiciuni, sunt animați de dorința de a face bine, de a fi cinstiți, de a forma o familie, de a munci, de a aduce prosperitate patriei lor, de a-i ajuta pe nevoiași și, ascultând de Legea Domnului, să merite a cuceri Împărăția Cerurilor.

De cealaltă parte, sunt cei care se află în slujba propriilor interese, care nu au nici un fel de principiu moral, care doresc să distrugă familia și națiunea, care îi exploatează pe lucrători pentru ca ei să devină nemeritat de bogați, care provoacă dezbinare și războaie interne pentru a acumula bani și putere: în cazul lor, iluzia înșelătoare a bunăstării temporare se va spulbera într-o zi – dacă nu se pocăiesc – lăsând loc îngrozitoarei sorți care îi așteaptă, departe de Dumnezeu, în blestemul veșnic.

În societate, Domnule Președinte, aceste două realități opuse coexistă ca dușmani eterni, la fel cum Dumnezeu și Satana sunt dușmani eterni. Și se pare că acești copii ai întunericului – și pe care îi putem identifica cu Statul Paralel, căruia vă opuneți cu înțelepciune, și care poartă un război acerb împotriva dumneavoastră, în aceste zile – au decis să dea cărțile pe față, ca să spunem așa, dezvăluindu-și planurile. Par atât de siguri că au deja totul sub control, încât au lăsat deoparte acea prudență care, până acum, le-a ascuns măcar parțial intențiile.

Anchetele aflate în curs vor dezvălui adevărata responsabilitate a celor care au gestionat urgența COVID, nu doar în domeniul sanitar, ci și politic, economic sau al presei. Vom descoperi probabil că în această colosală inginerie socială, există oameni care au decis soarta umanității, arogându-și dreptul de a acționa împotriva voinței cetățenilor și a reprezentanților lor din guvernele țărilor.

Vom descoperi de asemenea, probabil, că revoltele din aceste zile au fost provocate de cei care, văzând că virusul se estompează inevitabil și alerta socială a pandemiei se estompează și ea, au fost obligați să provoace tulburări civile, deoarece acestea trebuiau să fie urmate de acțiuni de represiune care, deși legitime, puteau fi condamnate ca o agresiune nejustificată împotriva populației.

Același lucru se întâmplă și în Europa, în mod perfect sincron. Este destul de limpede că folosirea protestelor de stradă reprezintă instrumentul pentru atingerea scopurilor celor care doresc să vadă ales pe cineva anume la viitoarele alegeri prezidențiale, cineva care întrupează țelurile Statului Paralel și care exprimă aceste țeluri cu convingere. Nu va fi surprinzător dacă, în următoarele luni, vom afla încă o dată că ascunși în spatele acestor acte de vandalism și de violență sunt cei care speră să profite de pe urma disoluției ordinii sociale astfel încât să construiască o lume nouă, fără libertate: Solve et Coagula, așa cum învață adagiul masonic.

Deși poate părea deconcertant, taberele opuse pe care le-am descris se găsesc și în mediile religioase. Există păstori credincioși care se ocupă de turma lui Hristos, dar există și necredincioși, mercenari, care caută să împrăștie turma și să predea mieii pentru a fi devorați de lupii lacomi.

Nu este de mirare că acești mercenari sunt aliații copiilor întunericului și îi urăsc pe copiii luminii: așa cum există un Stat Paralel, există și o Biserică Paralelă, care se leapădă de jurămintele făcute în fața lui Dumnezeu. Astfel, dușmanul invizibil, împotriva căruia bunii conducători luptă în treburile publice, este combătut și de bunii păstori în sfera eclezială. Este o bătălie spirituală, despre care am vorbit în recentul meu Apel, care a fost dat publicității pe 8 mai.

Pentru prima dată, Statele Unite au în dumneavoastră un președinte care apără în mod curajos dreptul la viață, care nu se rușinează să denunțe persecutarea creștinilor din lumea întreagă, care vorbește despre Iisus Hristos și despre dreptul cetățenilor la libertatea religioasă. Participarea dumneavoastră la Marșul pentru Viață și, mai recent, proclamarea de către dumneavoastră a lunii aprilie ca Lună Națională a Prevenirii Maltratării Copiilor, sunt acțiuni care confirmă de care parte doriți să luptați. Și, îndrăznesc să cred că suntem amândoi de aceeași parte în această bătălie, deși cu arme diferite.

Din acest motiv, cred că atacul la care sunteți supus, după vizita la Sanctuarul național al Sfântului Ioan-Paul al II-lea, face parte din scenariul mediatic regizat, care nu încearcă să combată rasismul și să readucă ordinea socială, ci să agraveze dezbinările; nu să aducă dreptatea, ci să legitimizeze violența și crima; nu să slujească adevărul, ci să favorizeze un grup politic.

Și este tulburător că există Episcopi – precum aceia pe care i-am denunțat recent – care, prin cuvintele lor, dovedesc că sunt aliniați cu tabăra opusă. Sunt supuși Statului Paralel, globalismului, gândirii aliniată, Noii Ordini Mondiale, pe care o invocă din ce în ce mai des în numele unei fraternități universale care nu are nimic creștinesc, dar care evocă idealurile masonice ale celor care doresc să domine lumea, gonindu-L pe Dumnezeu din tribunale, din școli, din familii și poate chiar din biserici.

Poporul american este matur și a înțeles acum în ce măsură marea presă nu dorește să răspândească adevărul, ci dorește să îl ascundă și să îl deformeze, răspândind minciuna care este folositoare scopurilor stăpânilor lor.

Cu toate acestea, este important ca cei buni – care reprezintă majoritatea – să se trezească din letargie și să nu

accepte să fie înșelați de o minoritate necinstită, cu scopuri abjecte.

Este nevoie ca cei buni, copiii luminii, să se unească și să-și facă auzite vocile. Ce alt mijloc mai eficient este de a face asta, Domnule Președinte, decât prin rugăciune, cerând Domnului să vă apere pe dumneavoastră, Statele Unite și întreaga umanitate de acest colosal atac al Vrăjmașului.

În fața puterii rugăciunii, înșelăciunile copiilor întunericului se vor nărui, comploturile lor vor fi dezvăluite, trădarea lor va fi vădită, înfricoșătoarea lor putere se va spulbera, adusă în lumină și expusă drept ceea ce este cu adevărat: o înșelăciune infernală.

Domnule Președinte, rugăciunea mea se îndreaptă cu statornicie către iubita națiune americană, unde am avut privilegiul și onoarea de a fi trimis de către Papa Benedict al XVI-lea ca Nunțiu Apostolic.

În acest ceas dramatic și decisiv pentru întreaga umanitate, mă rog pentru dumneavoastră și pentru toți cei care sunt de partea dumneavoastră în guvernul Statelor Unite.

Am încredere că poporul american este unit cu mine și cu dumneavoastră în rugăciune către Dumnezeu Atotțiitorul.

Uniți împotriva Vrăjmașului Invizibil al întregii umanități, vă binecuvântează pe dumneavoastră și pe Prima Doamnă, iubita națiune americană, pe toți bărbații și femeile de bună credință.

C. EUHARISTIA - LITURGHIA COSMICĂ

Creația ca act liturgic al lui Dumnezeu și Instituirea Cinei celei de Taină

Acolo unde este Biserica, acolo este Euharistia,
Acolo unde este Euharistia, acolo este Biserica.
Sfânta Liturghie este cult, rugăciune și plinătate,
De viață a lui Hristos. Ne unește-n creștinătate

Din Sfânta Liturghie ne vom lumina viața mereu,
Pentru viața infinită și nelimitată a lui Dumnezeu.
Să-I oferim viața și dragostea noastră, Domnului,
Să fim pregătiți de a veni și de a sta în fața Lui.

Dumnezeu face la fel, că El acceptă darul omului
Și își oferă viața - Duhul Sfânt- prin Cuvântul Lui.

Sfintele Daruri, le preface-n trupul și sângele Său,
În Sfintele Daruri e toată plinătatea lui Dumnezeu.

Dumnezeu acceptă darurile ce le primește de la noi
Le umple cu viața Lui și, apoi, ni le trimite înapoi

Euharistia de la Cina cea de Taină la cea de la Emaus¹⁴

Creația ca act liturgic al lui Dumnezeu – „Luați mâncați din toți pomii raiului”!

Cuvântul, fiind învățătorul rațiunilor duhovnicești,
Celor din lucrurile văzute și celor văzute omenești,
Ca realități inteligibile, după cuviință și drept cuvânt,
Se dă vrednicilor să mănânce ca trup, sânge, gând.

Cuvintele zise: „Luați mâncați din toți pomii Raiului!”
Fu adresate și la Cina cea de Taină, a Mântuitorului,
În care rosti: „Luați, mâncați acesta e trupul Meu”,
Beți dintru acesta toți, acesta este sângele Meu,....”

¹⁴ **Emaus**, sat departe de Ierusalim, la c. 60 de stadii, pe drumul căruia Iisus Hristos s-a alăturat în prima zi a învierii Sale lui Luca și Cleopa, doi dintre cei 70 de ucenici ai Săi; ei însă nu L-au recunoscut decât după ce s-au așezat la masă când a binecuvântat pâinea. Este prima sfântă euharistie pe care a săvârșit-o Iisus după învierea Sa. În amintirea acestui fapt, a treia zi de Paști se citește pericopa evanghelică respectivă (Luca 24, 13-35) și se pregătește sfântul agneț, scos la Liturgia din joia mare pentru împărțirea bolnavilor peste tot anul.

Despre sângele lui spune că este: „al Legii celei noi, Care pentru mulți se varsă spre iertarea păcatelor.” Omul, creat din suflet material, cu simțurile de soi, Pentru păcate, a fost scos din împărăția cerurilor:

Dar, n-a fost abandonat de bunul Dumnezeu, Care Prin întruparea, patima, învierea Sa, i-a dat favoare, Comoara harului și leacuri de tămăduire ca să-i vie Prin cele Șapte Taine ale Bisericii, prin Euharistie.

Elementele unei slujbe divine, le putem cataloga: Primul e locul sacru în care Dumnezeu Se va arăta, El apare pe muntele acoperit de nori, zis Sanctuar, Al doilea e timpul pregătirii întâlnirii bunului Creator,

Acesta e locul întâlnirii cu Dumnezeu, la purificare. Al treilea e mijlocitorul sacralui, cu mare chemare, Lui I s-a arătat Dumnezeu, după ce el a mers la El, Al patrulea element, de recunoaștere, este gestul,

A fost răspunsul poporului la vestirile mijlocitorului. „Biserica Domnului este chip și icoană a cosmosului, Având aceeași unitate de distincție, ca a Universului Împărțindu-se în locul destinat, cel al iertătorului”.

Iertătorii sunt preoții și liturghisitorii. Este dedicată Și-n „naos”¹⁵, ca pentru oamenii credincioși, lăsată. Bine-i ca liturghia să fie-n Duh, iar Duhul în liturghie. Deoarece sunt inseparabili, așa este necesar să fie.

A păzi legea divină și a poruncilor din ea, nu-i greu, Meditând mereu la cuvântul creator al lui Dumnezeu, La împărtășirea acestui cuvânt materializat în creație Și adresat omului, ca partener de dialog, ca o lecție.

Acestea-s acte ale percepției adevărului și ale vieții. Ca atare sunt izvoare de bucurii, ecourile frumuseții, Nu ca satisfacție intelectuală, ci a primirii adevărului, Gustând Cuvântul ipostazic, din poruncile Domnului

¹⁵ Partea principală a unei biserici ortodoxe, situată între altar și pronaos; navă.

Cuvintele acestor profeți au fost păstrate-n Scriptură,
Însă, pentru revelație aceasta nu e o sursă singură,
La împlinirea timpurilor, Cuvântul Domnului fu trup,
Și a locuit printre noi. Se repetă acest istoric scump.

Liturghia arată: Hristos, personal, vine-n euharistie.
Scriptura și euharistia, sunt legate-n aceeași Biblie,
Care este una din „întropările” Cuvântul Domnului.
În partea I a liturghiei, El este în cuvântul omului.

În a II-a parte a Liturghiei e în specia pâinii și vinului.
În ambele părți, printre noi, tainică este venirea Lui.
Putem spune că bucuria desfătării cu legea divină,
Vin și promisiunile Împărăției. Credința ne va anima.

Scrive-n Geneză că Liturghia începe cu facerea lumii,
Lumea, e rostirea Creatorului, e ca efect al luminii.
A făcut Dumnezeu omul cu chipul și asemănarea Lui,
Să stăpânească toate creațiile dăruite pământului.

Pentru toate, omul, prin euharistie și prin doxologie,
Trebuie să-I aducă lui Dumnezeu, laudă și bucurie.
Așa, omul în relație cu Domnul se îndumnezeiește,
Vedem că, și tot Cosmosul, lui Dumnezeu Îi slujește.

Contextul eclesiologic al slujirilor

Euharistia în anamneza Tainei mântuirii, talmăcește
Cum Iisus Hristos Cel mort și înviat, că prezent este
În puterea Duhului Sfânt, iar Cincizecimea asigură
Permanența darului Duhului Sfânt, prin ce confirmă.

Numim Cincizecime permanentă, aste permanente.
Astfel structurile Bisericii sunt eshatologice, efemere
Sunt structuri de așteptare „până la a doua venire”
A Celui care adună și unește în El slujiri și harisme.

Așa decurg consecințele pentru a Bisericii organizare:

1.- Euharistia alege locul unde Biserica are reuniune,

- 2.- Adunarea cu oamenii ce-i are a întregii Biserici,
 3.- Sinaxa¹⁶ euharistică, chipul unicei Liturghii cerești.

Liturghia cerească este adunarea-n jurul episcopului
 Și al Sfântului Altar, care e imaginea tronului Mielului,
 Și nu doar masa, iar episcopul apare ca chipul Tatălui.
 4.- Rolul sacerdotal al episcopului cât și al poporului.

Sacerdotală e toată celebrarea, euharistică a Bisericii,
 Episcopul nu-i un arhieru, e și Biserica, cu slujitorii.
 Episcopatul e semn de unitate, cum Sfânta Treime,
 Tatăl este izvorul și plinirea unității Bisericii creștine.

Episcopul este cel ce aduce Euharistia lui Dumnezeu,
 După imaginea lui Hristos, chipul sfânt al Fiului Său,
 Iisus Hristos este Cel ce Se aduce, Cel ce se primește,
 Și Cel ce Se împarte, potrivit Liturghiei, dumnezeiește.

În ultimul rând se situează prezența poporului creștin
 Și participarea sa la Euharistie, la frumosul act divin,
 Se aduce bucurie la epicleză¹⁷, comuniune, prin Amin.
 Astfel Euharistia aduce Bisericii slujire de rit creștin

Cina cea de Taină și instituirea Sfintei Euharistii

¹⁶ Nume dat adunărilor primilor creștini

¹⁷ Rugăciune sacerdotală ce urmează după cuvintele de instituire a euharistiei, rostită de către preot, invocând trimiterea Duhului Sfânt peste darurile de pâine și vin în vederea prefacerii lor în adevăratul trup și sânge al Mântuitorului.

Euharistia, comuniunea Bisericii

Principale comuniuni: trinitară, a sfinților, a îngerilor.
Comuniunea Euharistică este un dar, al realizărilor
Vieții treimice în Biserică, a dumnezeieștii Liturghii,
Începe cu binecuvântarea Împărăției Sfinte a Treimii.

Rugăciunea domnească „*Tatăl nostru*”, în Liturghie
Amintește tocmai că toată comunitatea, din Euharistie,
Trebuie să se situeze în context trinitar, ca amintire,
Pentru Biserică, la împărtășire, cine primește slăvire.

Euharistia e pentru Hristos, Cel de la dreapta Tatălui,
Înviat și înălțat la ceruri, și întărit cu puterea Logosului.
Rugăciunea care urmează, despre Maica Domnului,
Amintește, și de sfinți, de vii și morți, de viața omului.

E reprezentată toată Biserica, adică Trupul lui Hristos,
Participarea Sa la celebrarea Euharistiei, e marele folos.
Cultul sfinților e și el un aspect al Liturghiei îngerești,
Cultul îngerilor și sfinților e sinergia vieții duhovnicești

Ce se întâmplă cu adevărat în altar în timpul Sfintei Liturghii

De Liturghia în Ortodoxie sau Ortodoxia în Liturghie,
Putem spune că Liturghia este etichetă pe Ortodoxie,
În înțelesul că în ea se rezumă ale Ortodoxiei haruri,
Volohodul Mare – e ieșirea din Altar cu Sfintele Daruri.

La Sfânta Liturghie este pomenită Cina cea de Taină,
Prin care Hristos îndeamnă să luăm, ca sfântă hrană,
Trupul Lui, care se frânge ca păcatele să ni se ierte,
Să bem, că acesta este Sângele Lui, din noua Lege.

Cinstitele Daruri sunt puse mai înainte și sunt sfințite,
Devenind Trupul și Sângele Mântuitorului. Mai cuprinde
Ca întrupare, Buna Vestire, și Nașterea cea după trup
A Mântuitorului nostru Iisus Hristos, cu Sfântu-I Chip.

Întruparea asta, face o continuarea printr-o întrupare,
A Mântuitorului, în credincioșii ortodocși cu împărtășire.

După aceea este pomenită pilda intrării în Ierusalim,
Când credincioșii spun: „Osana întru cei de sus!” Amin!

Preotul, în predica sa de la finele Liturghiei, amintește
De poruncă și de ce a făcut Mântuitorul dumnezeiește,
De jertfa Lui pe Cruce și de înmormântarea Domnului
Și de mormântul cel purtător de viață al Mântuitorului.

Vorbește de învierea din cea de-a treia zi, de Înălțare,
Cu suirea la cer, șederea cu Tatăl Lui, cu Slavă Mare,
Și de cea de a doua slăvită iarăși venire și cu dreptate:
„Ale Tale dintru ale Tale,...Ți-aducem toate-ntru toate”.

Sfânta Liturghie, Paștele neîntrerupt al Bisericii

Fiecare Liturghie e Înviere, este taina mormântului gol,
E Paștele, începutul și pregustarea veacului cu nou rol,
Care intră în cel vechi și Îl preschimbă-n lumina învierii
E prezența viitoare a Sfințirii harismatice a Împărăției.

Vom participa la cultul cel tainic și universal – Paștele,
Sfânta Euharistie e Paște neîntrerupt, cu Tainele Sale,
Trăirea Sfintei Liturghii presupune strădanie continuă,
La cultivarea și sporirea credinței, care ni se cere nouă,

Se cere credință adevărată, autentică, și mereu vie,
Ca, încrederea, nezdruncinată și neșovăielnică să fie,
Și-n poruncile lui Dumnezeu, prin rugă și fapte, mereu,
În altul nu e mântuirea, spune Cuvântul lui Dumnezeu.

Nu exista alt Mântuitor, alt Izbăvitor

Nu este alt Mântuitor, alt Izbăvitor decât Iisus Hristos.
Un articol despre Flăcările Veșnice e tălmăcit pe dos,
De unii apologeți, ai unor culte, care spun că sunt doi
De Hristos, dar citind articolul, doar unul vedem noi

Sfânta Liturghie – prezența lui Hristos în mijlocul nostru.

Euharistia sau Frângerea pâinii este un ritual central:
Împărtășirea cu elementele euharistice cu rol principal,
Ca o sfântă taină; celebrarea morții și învierii lui Iisus,
Creștinii ascultă din Biblie și primesc taina lui Hristos

Materia tainei**Prescură dospită, pentru liturghie**

Se ia pâine de grâu și vin de struguri, cum a zis Fiul, Slujitorul sacru al Euharistiei e episcopul sau preotul Care e hirotonit în mod valid, fiind slujitorul Euharistiei, Slujind în numele lui Iisus – capul, în numele Bisericii.

Pâinea

În evangheliile sinoptice¹⁸, Iisus la Cina cea de Taină A sărbătorit Paștele-n ziua potrivită cu pâine nedospită, Dar în evanghelia după Ioan, s-a sărbătorit mai înainte De paștele evreiesc, și, probabil, pâinile erau dospite.

În ziua de azi, la nivel ecumenic¹⁹ se admite ca ipoteză Iisus a sărbătorit Paștele evreiesc, ca adevărată teză, Deci cu pâine nedospită, însă, anticipat, cu o zi înainte Pâinea n-a pus problema tehnologic, fără criterii sfinte.

Vinul

Puține picături de apă în vin, întrupează dumnezeirea, Că prin doctrina creștină, Iisus Își dovedea omenirea. Multe rituri vedeau problema vinului în moduri diferite, De obicei vinurile erau fermentate și nu erau discutate.

Euharistia ca sacrificiu

Euharistia face prezentă jertfa oferită de Iisus Hristos Tatălui Său, urcând pe cruce, pentru omul credincios. Caracterul de jertfă al Euharistiei, ni l-au demonstrat, Cuvintele lui Iisus privind trupul și sângele lui, vărsat.

**Sfânta Liturghie,
cea mai importantă slujbă a Bisericii Ortodoxe**

Sfânta Liturghie este o actualizare a vieții pământești A lui Hristos, de la Întrupare, Înălțarea la cele cerești, Și până la pogorârea Sfântului Duh. Este adus prinos Întregii istorii a mântuirii noastre prin Iisus Hristos.

¹⁸ Care permite o privire generală asupra unui ansamblu.

¹⁹ Investit cu autoritate extinsă asupra întregii Biserici creștine.

Liturghia e o „slujbă publică” sau o „lucrare de obște”,
Pe când rugăciunea particulară, individual se rostește,
Ori înainte ori după slujba publică. Trebuie ascultată
Cu luare aminte și să nu I se interpună cea particulară

Proskomidia

În această parte a Liturghiei, darurile de pâine și de vin
Se binecuvântează, se afierosesc²⁰, daruri divine devin,
Cinstite daruri „înainte” de jertfa propriu zisă, se evocă,
Ceea ce a dorit Hristos Mântuitorul și a lăsat poruncă.

Această Liturghie s-o facem întru pomenirea jertfei Lui,
Proskomidiarul²¹, închipuie Golgota, e jertfa Domnului,
Cuțitul pentru pâine e sulița care l-a împuns în coastă,
Iar tăierea crucișă, semnifică a Lui jertfă sângeroasă.

Semnifică și răstignirea, și toate patimile Domnului,
Pocrovul²² discului, indică giulgiurile înmormântării lui.
Iar pocrovul potirului²³ închipuie a Veronicăi maramă,
Pe când Aerul²⁴ - că la ușa mormântului era o piatră.

Liturghia celor chemați,

Apoi partea a doua pentru cei chemați, e Liturghia,
Începe cu binecuvântarea și se termină cu ectenia²⁵
Câți sunt chemați să iasă, ca nimenea să nu rămână,
Toți credincioșii iar și iar Domnului să-I facă rugă.

Această parte se mai numește și Liturghia cuvântului
Că ea cuprinde cele trei antifoane: citirea Apostolului;
Citirea Evangheliei și predica, ce în vechime se rostea,
În acest moment și nu la sfârșitul Liturghiei ca acum.

Înainte de pornirea Liturghiei se cântă imnul îngeresc,
De la Nașterea Domnului, cu slavă a forumului ceresc:

²⁰ Hărăzesc, închin, dăruiesc (unei biserici, unei mănăstiri)

²¹ Masa proskomidiei

²² Acoperământul

²³ Paharului

²⁴ Acoperământul cel mare

²⁵ Rostirea

„Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu, pace pe pământ,
Între oameni bună voire.” Se continuă omagiul sfânt.

Liturghia credincioșilor

Noi închipuim Îngerii și-L primim pe Împăratul tuturor,
Care va apărea la vohod, ca Mântuitor al oamenilor,
Sub forma Cinstitelor Daruri, și-I vom cânta „Aleluia!”
Să-L întâmpinăm cu toată cinstea cuvenită lui Mesia!

Intrarea-I triumfală-n Cetatea Sfântă, să se jertfească,
Ducerea Sfântului Trup, urmând să se răstignească,
Pomenirile făcute de preoți, sunt după pilda tâlharului,
Cel care a căpătat de la Domnul făgăduința raiului.

„Aerul” Heruvicului²⁶, când e înmiresmarea bisericii,
În cinstea Darurilor care vor fi purtate în mijlocul ei.
A III-a parte a Sfintei Liturghii, e masa, proscomidia²⁷
Închipuită ca loc al răstignirii, iar patul, sau năsălia,

E reprezentat de Sfântul Disc, pe el a fost pus și purtat
Trupul Sfânt. Iosif din Arimateia și Nicodim l-au mutat.
Vohodul²⁸ cu Cinstitele Daruri închipuie pe de-o parte,
Ultim drum al lui Iisus înainte de Patimă și de moarte.

Altarul și Sfânta Masă, închipuie grădina mormântului,
Că acolo a fost săpat, pentru a Se îngropa Mântuitorul.
Așezarea Cinstitelor Daruri pe el, că-I pus în mormânt,
Pocrovul discului e marama de pe capul Celui răstignit,

Pocrovul potirului - giulgiul înfășării trupului Domnului,
Iar Aerul²⁹ închipuie piatra de la intrarea mormântului,
Închiderea ușilor prezintă pogorârea-n iad a Domnului,
Iar închiderea perdelei, e paza asigurării mormântului

²⁶ Numele unui imn bisericesc

²⁷ Parte din slujba liturghiei în care preotul pregătește și sfințește pâinea și vinul
pentru împărtășanie

²⁸ Ieșirea

²⁹ Acoperământul (Potirul) cel mare

Sunt pregătiți slujitorii și credincioșii de participarea,
Cu vrednicie, că Sfințelor Jertfe li se va face aducerea.
Fără iubirea lui Iisus, nu-I bine să aducem daru-n altar,
În vechime credincioșii își cereau iertare, și aveau har.

Se deschid ușile și perdeaua, pentru rostirea Crezului,
Se probează crezul în fața Domnului și a Mântuitorului,
Care este pe Sfânta Masă sub forma Darurilor Sfinte,
În Liturgia credincioșilor sunt și alte etape tălmăcite

Liturgia Îngerească

Icoana pe cupolele ortodoxe e icoana Pantocratorului,
El este Iisus Hristos sau Dumnezeu Creatorul crezului,
Mai jos de Pantocrator vom observa icoana îngerească,
Credincioșii le privesc și, se-nchină cu emoție firească.

În Biserica Ortodoxă e cultul preamării lui Dumnezeu,
Prin această Liturghia e doxologică, și așa va fi mereu.
Omul poate să-L laude și privat, dar el e de comuniune,
Acestei forme de comuniune, Liturghie i se spune.

La această Liturghie se aduc rugile bunului Dumnezeu,
De sănătate, de folos sufletesc și trupesc, ca panaceu,
Rugăciuni la Dumnezeu și pentru mulțumire și ajutor.
La Liturghie se cântă și imnuri de slavă pentru Creator.

Imnul heruvimic este un imn îngeresc, a doua ierarhie Din cele nouă, câte a creat Dumnezeu, și cum se știe Teologii au vorbit că Liturghia are un caracter îngeresc, Că procesiunea-i îngerescă și, îngerescă o numesc.

Liturghia Îngerescă – Comuniune de Iubire Angheologică³⁰

Fără îndoială că iubirea de îngeri e o îngerescă iubire, Liturghia-I comunitatea iubirii cu îngerii, mare fericire. Iubirea îngerilor e o formă supremă, și este firească, O iubire la care omul ajunge, prin liturghia îngerescă.

Numai cu ajutorul lui Dumnezeu, despre îngeri aflăm, Liturghia îngerescă, nu teologia dogmatică, o vedem, Deși există implicații în Liturghie de natură dogmatică, Liturghia îngerescă e și rămâne o problemă liturgică

³⁰ Angheologia ortodoxă - Știința teologică ortodoxă care se ocupă cu studierea îngerilor

D.- REFLECȚII CREȘTINE

Creștinismul în Imperiul Roman

Imperiul Roman, în veacul I al erei noastre,
Primit-a crezul creștin și al bisericii romane,
Prin discipolii lui Iisus, cu limbile lor sacre,
Mult slăvindu-L pe Iisus, cu sfinte miresme.

Și astfel au fost scrise cele patru Evanghelii,
De la apostolii: Matei, Marcu, Luca și Ioan.
Cu vorbele, faptele, moartea, taina învierii,
Acestea alcătuind Noul Testament roman.

Creștinii îl recunosc ca Sfântă Scriptură,
Și, împreună cu Vechiul Testament evreu,
Alcătuiesc Biblia Creștină, cu sfânta-i aură,
Creștinismul fiind cuvântul lui Dumnezeu.

De la-nceputul misiunii sale, Iisus a adunat
Apostoli și mulțimi, ca să-I continue opera,
Ei au întemeiat comunități care i-au urmat,
În Siria, în Asia Mică, în Grecia și-n Roma.

Cu creșterea creștinismului au luat naștere,
La sfârșitul secolului al III-lea, în monahism,
Mari mănăstiri ortodoxe, la răsărit de soare,
În Muntele Athos și în Palestina, cu elitism.

Iar la apus, cu mănăstiri la Lens și Marsilia.
Apoi, Imperiul Roman, în două s-a împărțit.
Fiind influențat creștinismul, își primi dania,
Bizantin, fu denumit Imperiul de la Răsărit.

La Răsărit se afirmă cultura și limba greacă,
Iar la Apus se afirmă cultura și limba latină
Patriarhul Constantinopolului voia să se facă
Compatibil Papei de la Roma, cu a sa noimă.

Pe de altă parte, Papa, ca urmaș al lui Petru,
Dorește să-și afirme întâietate bisericească,
Și de asta s-au dat bătălii în cadru ecvestru,
Fiecare, crezând că are onoare creștinească.

Sfânta Treime este în Casa lui Dumnezeu!

Simbolul Bisericii lui Iisus, la Sion

Creștinismul, fost-a creat de Domnul Iisus,
La venirea pe lume să ne mântuiască pe noi.
După Înălțarea Lui la dreapta Stăpânului, sus,
S-a născut Biserica, cu al creștinismului altoi.

Născută odată cu pogorârea Sfântului Duh,
Biserica a devenit Casa Domnului pe pământ,
E lucrarea Domnului să ne scoată din năduh,
La 30 de ani de la nașterea Fiului cel Sfânt.

Apostolii pornit-au prin lume să convertească
La creștinism, mulți trăitori ai acestei lumi,
Și, 3000 de oameni i-au însoțit să slujească,
Cu Petru și Pavel în frunte, făcut-au minuni.

Organismul prețios, e știut în Noul Testament,
Ca Biserica lui Iisus Hristos, ca entitate unică.
Integritatea și curăția fi-va păstrată permanent,
Credincioși-s botezați prin credința evanghelică.

Profetul Isaia, făcând aluzia la fundația Bisericii,
A descris-o ca piatra cea aleasă pentru temelie,
Care va fi stabilită la Sion, pentru creștine officii,
Apostolul Pavel zise că Iisus e piatră pe vecie.

„Toate familiile pământului le vei binecuvânta!”
Apostolul Pavel, lui Avraam de făgăduințe i-a zis:
„Și seminței tale”, adică despre Hristos cuvânta.
Și toate acestea în Cartea cea Sfântă s-au scris.

„Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine!”
Aici găsim promisiunea binecuvântării națiunilor
Și Biserica va fi în vecii vecilor Casa de Rugăciune.
E casa lui Dumnezeu, loc de închinare al oamenilor

Botezătorul: „Biserica e Împărăția Domnului!”.
Iisus,, cam cu șase luni înainte de moartea Sa,
Ca prevestire la ceea ce urma să i se întâmple Lui,
A spus: „Pe această stâncă voi zidi Biserica Mea”

A fost o prevestire la ce o să vină în curând,
După ce Duhul Sfânt va locui în credincioși.
Iisus a trebuit să se supună crucii, bine știind
Că va proba învierea și-i va ierta pe păcătoși.

Ucenicii n-au înțeles al lui Dumnezeu cuvânt,
 Ei urmau să înțeleagă planul doar după înviere,
 După înălțare și după coborârea Duhului Sfânt,
 Să nu plece din Ierusalim fără a Domnului vrere!

În planul Domnului, Biserica, fost-a mai înainte
 De întemeierea lumii, ca pentru scopul etern,
 Iar „Faptele Apostolilor” arată creșteri marcante
 Ale Bisericii, mereu, până la nivelul modern.

Pocățiți-vă oameni întru credință și rugăciune,
 Și nu uitați, doar așa, cu Iisus alături mereu,
 Să mergem la Biserică, să facem fapte bune,
 Sfânta Treime este în Casa lui Dumnezeu!

Despre dragoste

(I Corinteni, XIII 1-13)

De aş grăi în limbile oamenilor și ale îngerilor, iar dragoste nu am, făcutu-m-am aramă sunătoare și chimval răsunător.

Și de aş avea darul proorociei și tainele toate le-aş cunoaște și orice știință, și de aş avea atâta credință încât să mut și munții, iar dragoste nu am, nimic nu sunt.

Și de aş împărți toată avuția mea și de aş da trupul meu ca să fie ars, iar dragoste nu am, nimic nu-mi folosește.

Dragostea îndelung rabdă; dragostea este binevoitoare, dragostea nu pizmuește, nu se laudă, nu se trufește.

Dragostea nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu gândește răul.

Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr. Toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduiește, toate le rabdă.

Dragostea nu cade niciodată. Cât despre proorocii - se vor desființa; darul limbilor va înceta; știința se va sfârși; Pentru că în parte cunoaștem și în parte prorocim.

Dar când va veni ceea ce e desăvârșit, atunci ceea ce este în parte se va desființa.

Când eram copil, vorbeam ca un copil, simțeam ca un copil; judecam ca un copil; dar când m-am făcut bărbat, am lepădat cele ale copilului.

Căci vedem acum ca prin oglindă, în ghicitură, iar atunci, față către față; acum cunosc în parte, dar atunci voi cunoaște pe deplin, precum am fost cunoscut și eu.

Și acum rămân acestea trei: credința, nădejdea și dragostea.

Iar mai mare dintre acestea este dragostea

E.- FLĂCĂRILE COSMICE

POVESTEA FLĂCĂRILOR VEȘNICE

Decis să plece din Steaua Strălucitoare,
Din steaua Harmin, și să vină pe pământ,
Un suflet văzut-a a pământului întunecare
Prin fapta omului și prin netrebnicul gând.

Atunci o mare ființă de lumină așa a jurat:
„Voi ajuta oamenii să fie ce erau de fapt,
Bucăți rupte din Dumnezeu, cum El a vrut”
Sufletul, multe suflete luminoase a adunat.

Aceste suflete au pășit cu o credință înaltă,
Să facă lucrarea pentru care, acolo, se aflau.
Pământul era luminat, le sorbea atracția toată,
Multe din suflete, îndrăgite, acolo rămas-au.

Sufletul a plutit până deasupra pământului,
A plutit și s-a cuibărit la sânul Marii Mame,
Voind să crească difuzarea luminii Domnului,
În inimile oamenilor rătăciți și, să-L aclame.

*

Pe atunci, un alt Suflet Stelar de pe Harmin,
A pogorât și el, cu haru-I divin pe pământ ,
Ăst suflet de un alb-cristalin strălucea deplin,
În acele văluri subțiri, cu înțeleptu-I cuvânt.

Pogorârea Sfântului Duh

Coborând s-au scufundat în apele Potopului,
Și au însoțit cu răbdare pe Marele Războinic,
Care s-a luptat cu răul, în numele Domnului
Pentru aducerea binelui, insistent și eric.

*

Apoi au zburat pe-o planetă din Calea Lactee,
Și-au lucrat acolo, alături, ca părinte și copil,
Până ce pământul era pregătit cu bune alizee,
Gata să îi primească pe un teren bun – fertil.

Cu 2 sute de veacuri în urmă, cele 2 suflete
Hotărâra să aducă de întâia dată pe pământ
Iubirea cu esență curată, cu ale ei epitete,
Și, pe pământ luminat, creștin, au coborât.

*

În locul ce urma să devină leagăn de iubiri,
Și al științei despre iubire, la Bethlehem
Au așteptat, și cam după douăzeci de veacuri,
S-au întors, pentru toate păcatele ce le avem.

Tot ca părinte și copil, dar tatăl, fiu a devenit
Iar cel care a fost copil, în mamă s-a prefăcut
Și, împreună, au însoțit lumina de la Răsărit,
Pe când umplea lumea cu nou și iubitor suflet.

Au învățat oropsiții, în inimi cu stinsa flacără,
Să-și readucă strălucirea și căldura în suflete,
L-au însoțit pe Marele Învățător cu a Sa aură,
În calea Sa, urmând să vegheze căile croite.

Apoi au privit la o cetate bătrână numită Ur,
Care avea foarte multă nevoie de ajutoare,
Au coborât iar, dascălul și ucenicul, din azur,³¹
Pentru lumină și iubire, să reia vechea lucrare.

Rătăcit-au până ce Lumina, a deschis calea,
Adunându-i de pe două continente în al treilea,
În Inima Verde a Planetei, și calea o vor avea.
Au plutit prin locuri neștiute, apoi se va vedea.

Au urcat, purtați pe aripile marilor vulturi de fier,
În patru zări, știind că lucrarea lor nu era gata,
Aveau a termina ceea ce puseseră în „cuier”
Și timpul se modifica, lumina sufletelor se înălța.

³¹ Albastrul cerului; cer senin

Călătoria sufletelor nu era întâmplătoare

În viața aceasta, maestrul, de la student învăța,
Sufletele prietene erau uluite de atâta Lumină,
Care curgea când aburul, celor doi, se contopea,
Încât deslușirea Căii și a Darurilor, să o obțină.

Iisus Hristos și cei 12 apostoli

Ușor, flăcările gemene au deschis Porțile Inimii
La doisprezece aleși, care aveau să-și schimbe
Viațele, ca să se poată așeza în bătaia luminii,
Pentru a li se curăța miezul cu a mierii culoare,

De furtuni, înghețuri, de praf și insecte moarte.
Cei doi au luat, în săculețul lor imaginar, toate,
Și le vor face să se întoarcă pentru eternitate,
În Cele din ce au venit și, se va face dreptate.

Timpul a stat și, spațiul în bucăți s-a sfărâmat,
Sufletele pereche au călătorit, neștiut de mult,
Până la Inima lui Dumnezeu și înapoi de îndat'
Venind cu mulți saci cu aur la cei de pe Pământ.

Cu bucurie, cu recunoștință au împărțit daruri:
Lucrând în inimile celor doisprezece mult timp.

Iar Puterea Iubirii, împingea gemenele flăcări
Pe drumul amintirilor plutind la Muntele Sfânt.

S-au așezat în Valea cu Zâne, să vorbească
Cu Pădurea și cu ființele acelea minunate.
Împrejur au apărut zânișoare, și jocul se iscă,
Și s-au deschis Porțile Inimii, în acel munte.

Soarele i-a trezit la prima rază, și doar luna,
Rotundă și albă, încă le priveghea adăpostul.
Timpul trecea și, în carul de aur care-i purta,
Mergeau pe Întreitul Drum sfânt, ca gândul,

Să găsească ceea ce Sufletul Alb de Cristal,
Lăsase odată îngropat sub paznicii de piatră,
Și vegheat de privirea unui Sfinx ancestral.
Totul a fost cu sfințenie o sărbătoare rară.

Mama Pământ, dacă primi apă și iubire,
Se înfățișă curățeniei lor ca o cățelușă albă,
Arătându-le Roata Leacului. Cu mare răbdare,
Le-a arătat secretul unde este o comoară.

Au desfăcut toate pecetele și s-au închinat
Și s-au rugat la lumina creștină să-i ducă
La cele îngropate. Și așa veșnic au căutat,
Lucrând cu puterea iubirii cea stâncă.

Lucrător și paznic, și protector și inițiat,
Stânca, în apă și în aur au preschimbat.
Deciși să scoată ce sufletele au căutat.
Și toți, împreună, final bun au așteptat.

Cu Carul au plutit spre ținuturile minunate,
Ale unei localități și ale porților Sf. Gabriel.
Pe un deal apăru un zid de cetate, aparte
Și, sufletul alb de cristal avea inima cârcel.

Porțile s-au deschis și s-au închis în urmă,
Și au mers în sufletul țării ce-o cutreierau,

Stând la apa de cristal spre ceas de seară,
La o roată de moară, că, să bea apă voiau.

Să se adape din bunătatea acelor oameni
Și din roadele muncii mâinilor lor obosite.
Din cer curgeau flăcări trandafirii de inimi,
Spre flăcările gemene, pe a minții punte.

Când s-a luminat, credința i-a îndrumat,
În locul unde un om a dat har măiestriei,
De data asta pentru totdeauna, i-a învățat
Și i-a vegheat la preschimbarea omenirii.

În Poarta Cerului i-a dus meandrele vieții,
Ca să-și găsească a lor secretă cunună,
Porțile s-au deschis, iar lumânările cetății,
S-au aprins, ofrandă copiilor fără „lumină”,

Pentru Păzitorii Porții și pentru înaintași,
Lumina s-a desfăcut în nufăr strălucitor,
Ca să le arate în măruntaiele sale însăși,
Secretul ce-l portă Cununa comună a lor.

Lucrarea, Slujba, Datoria.

Au mers înapoi și corpurile li se schimbau,
S-au primenit, s-au odihnit, și pentru daruri
Au plătit, și din depărtări vești bune soseau,
De bună ospeție, că urmau și alte popasuri.

Popasul nou deschise iar zăgazul ceții aurii,
Care a potopit toată încăperea și pe cei doi,
Topind Timpul până ce cât un punct se zări,
Din care puteau merge oricând, unde ar voi.

Se țeseau mii de fire de lumină și de amintiri,
Între acum și atunci, între ce va fi și ce este,
Iar lucrarea lor avea mai frumoase împliniri.
A fost rândul elevului, dascălul să-și învețe.

Ceața a crescut cât munții și i-a tot învăluit,
Trezind firele luminii din corpurile ascunse.
Mângâierea sufletească, și cu dulcele sărut
Au curs tainice pe ulițele cetății ca niște vise.

Și s-au revărsat în cămărilor Fântânii vizate,
A fi deschisă să fie dată prinos celor însetați,
În vasta Apă a Inimii Verzi, aduse ape sfinte,
Daruri de Putere li s-a dat oamenilor cinstiți.

La ceasul de sărbătoare, aștrii s-au orânduit,
Și au prezis minunile care aveau să urmeze,
Lumina din Răsărit și cea a Iubirii s-au unit,
Dar și cu Înțelepciunea vrut-au să se așeze,

Să se așeze lângă Bunica Lună, iar flăcările,
Acele gemene, știau că vin noapțile feerice,
Alchimice, ale primei trepte, vin cu finisările,
Și-au părăsit lumea pentru lucrările magice.

Au plecat, de dimineață, către o Mare Carte,
Pentru aflarea celor ce-au fost și celor ce vin.
Înainte Reîntoarcerii în Lume, avură parte,
De magia înțelepciunii de Miazăzi. Era divin!

Și înțelepciunea, de la Soare-Răsare s-a ivit
Și de Iubirea de la Soare-Apune s-au văzut
Și, cu alți lucrători, roată de leac au clădit,
Pentru cei care-au fost, pentru acel Pământ.

Pe înserate au scos din săculeț grijile toate,
Durerile și suferințele celor doisprezece aleși
Și le-au încredințat Duhului Sfânt, returnate,
În Ființă-Neființă, Tată-Mamă. Erau zeloși.

Cu iubire și cu frunțile plecate, rostind vorbe
De taină, de la frați, din Marii Munți învățate,
S-au întors spre lucrarea lor, să poată accede
Pe marea scară Alchimică, în adânc de noapte.

Au amestecat umorile Pământului cu iubire
Și le-au dat celor care căutau cunoașterea,
În zori lucrarea se terminase și, cu fericire,
Cuprinzând Soarele, înțelepciunea, puterea.

Interesantă era și a plantelor înțelepciune,
Sângele și laptele Pământului și ceața aurie.
Soarele s-a ridicat, și au plecat în rugăciune,
Să-nvețe a vorbi cu Pădurea, cu a ei grație.

Mergeau, cu inimile lor ca izvor de îndemn,
Au luat lumina pădurii și s-au întors cu ea,
Să pună mentă în apa sfințită și la somn,
În trupurile ostenite și, au reluat lucrarea.

Împletit-au Lumina cu a Magilor de la Apus,
Îndreptând greșelile, pe cei căzuți îi ajutau.
Legați de Marele Soare de Mijloc, s-au dus,
Noaptea au ajuns și, primele raze luminau.

Au mers din nou în lume, spre ce e frumos,
Către faptele dintre pietrele zidurilor antice,
De dimineață, lucrând cu un suflet luminos,
I-au dat cheia porților spre un sfânt codice.

Care începuse încă din noaptea plantelor,
În linia dreaptă aflată între Luceafăr, Lună
Și Părintele Înțelepciunii. Puterile astrilor,
Erau ametoare, și aduceau minții lumină.

Flăcările sfinte visau lumea lor în ființare,
Cu un picior în ceruri și cu unul pe Pământ
Și-au adunat amintirile, în ochi, cu ardoare,
Iar pe fețele lor au fost îngerii și duhul sfânt.

Drumul părea că se încheie, era doar o lecție,
Puteau să fie și altele primind Dar după Dar,
Sau să facă ce micul Eu năzuros vrea să fie,
Un creator luminat, al credinței fără hotar.

Iubirea Flăcărilor Gemene

Vine o vreme în iubirea sufletelor gemene,
În care neînțelegerile, certurile te fac să pleci,
Apoi să te întorci, supărarea să se spulbere,
Începi să evoluezi și peste neazuri să treci.

Atunci sinele tău a suferit mari transformări
Și a devenit întreg, în moduri atât de multe.
Vechile îndoieli și stima de sine au scăderi,
Și tot ce te bântuia se dezintegrează iute.

A luat naștere un caracter mai echilibrat,
El se desfătă în sanctuarul sacru al inimii.
Acesta consideră că viața are un deziderat,
E hărăzită iubirii profunde sub aura lunii.

Nevoia de atenție, în fața Soarelui interior,
Care se ivește în interiorul tău, se topește,
Dizolvând vechile frici și tipare de „Călător”,
Iar valențele spirituale mult îți vor crește.

Când totul este împlinit, doar iubirea rămâne,
Iubirea pentru tine și pentru aproapele Divin,
E o iubire care-i dezvoltată mereu în uniune,
Fericire deplină, a sufletelor gemene în cămin.

E o iubire „cosmică” de la începutul timpului,
Pentru eternitate, astfel sunteți uniți ca Unul,
Două suflete cuprinse-n Focul Divin al cerului,
Aceasta este reînvierea, pentru cei doi iubiți.

În uniunea sacră, Divinul sufletului ai atins,
E binecuvântarea Uniunii Flăcărilor Gemene.
Dacă ai o Flacăra Veșnică nu este de pretins,
Că pe Pământ, flacăra geamăna e-n locațiune.

Se știe, pe Pământ sunt multe tipuri de relații,
Multe dintre ele au legături profunde, intime,
Cu suflete din aceeași familie, sau cu amiciții.
Flacăra ta geamăna e celălalt suflet din tine.

Sufletele perechilor sunt: masculin și feminin.
Nu pot fi feminin-feminin, masculin-masculin,
Și nici cazuri cu suflete triple, care se susțin,
Și care au apărut din supra suflet, „benign”³²

Flăcările gemene sunt împreună mult timp,
Asta se întâmplă din punct de vedere ultim,
Altfel este cu sufletul cantonat pe Pământ,
Uneori ambii membri vor sta alături, intim.

Pe Pământ sunt și restricții care împiedecă
Acel contact prematur cu flăcările gemene,
Aceste condiții ajută sufletele când judecă,
Să-și concentreze atenția pentru misiune.

Unor flăcări gemene din înalturi le e dor de
Complementele lor de pe Pământ, și ar veni,
Cel de pe Pământ ar vrea și el, dar depinde
De acea flacăra, dacă pământeană ar deveni.

În rarele cazuri în care flăcările se întâlnesc,
Totdeauna relația lor este extrem de subtilă,
Este posibil că partenerii alte relații nutresc,
Astfel treaba pe pământ poate să fie dificilă.

³² Blând, indulgent

Dacă partea părinte a sufletului nu aprobă,
 Întâlnirile dintre flăcările gemene nu se țin,
 Că nu e orhestrată întâlnirea și se abrogă,
 Într-un sens, de la familii, sprijin nu obțin.

Și un alt motiv, pentru care flăcările gemene
 Se întâlnesc foarte rar pe Pământ, este acela
 Că supra-sufletul, ar vrea să aibă cremene,
 Cu care flăcările gemene să se poată etala.

Deci, membrii familiei, cu principale suflete,
 Se văd mai rar decât dacă-s flăcări gemene.
 Între sufletele pereche sunt relații complete,
 Dar și-n familiile secunde pot fi relații perene.

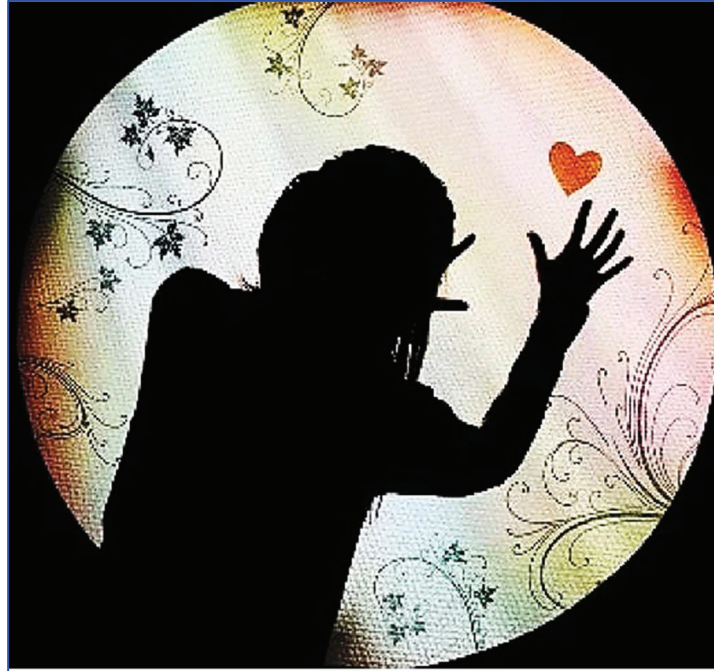

„Centrul Universului nu exista, deoarece Universul e infinit sau mai bine, deoarece Universul e infinit, centrul lui poate fi situat in orice loc.” Calambur aforistic de Răzvan Vischi

„Ce este omul în mijlocul naturii? Un neant față de infinit, un tot față de neant: o mijlocire între nimic și tot.”
 citat celebru din Blaise Pascal

F.- UNIVERSUL SUFLETULUI MEU

Sistemul Solar

Uite-l este, uite-l nu este, să îl cuprindem nu putem,
Și îl privim ca pe-o poveste, ori îl vedem, ori nu-l vedem.
Nu-i un sistem ca orișicare, este precum cloșca cu pui,
Cum se învârt este de mirare, planetele în jurul lui.

Noi, nicicând nu vom putea, să încercăm este-n zadar
Să evadăm către vreo stea din temnița sistemului solar.
Într-o zi omul va conștientiza, că țara lui îi este un dar,
Iar Dumnezeu îi este gazda, Părinte, Frate și bun gospodar.

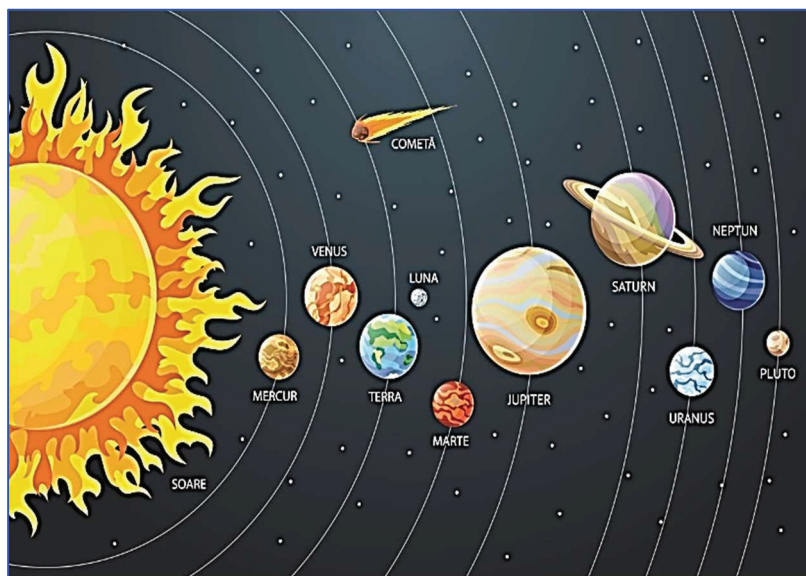
Noile tehnologii sunt uluitoare! Veni-va oare cândva vremea,
Când pe adresa de scrisoare fi-va planeta, sistemul, galaxia?
Și totuși sistemul e o moleculă, în altă scară soarele-i nucleul,
Planetele-s electroni de tip nacelă, particula Domnului e omul.

Inteligențe străine de-ar explora, ar spune că e steaua X, solară
Clasa ancestrală G0, cu armura, a 8 planete și pulbere stelară.

Sistemul solar - insulă minusculă, de activitate în pustiu ocean,
El ține cât soarele-și are-n poală, forța atracției până la liman.

Privitor la civilizațiile extraterestre,
Ori suntem singuri, ori avem vecini,
Dincolo de garduri, în alte sisteme.
Ambele dau fiori, ne pun pe spini.

Sistemul Solar - Ochiul lui Dumnezeu.

După ceva mii de ani, umanitatea,
Cu unele mici excepții, a recunoscut,
Pentru sistemul solar, identitatea,
Că-n centrul lui nu-i planeta pământ.

Filozoful grec Aristarh din Samos,
Despre reorganizarea heliocentrică,
A speculat un fenomen în cosmos,
Planetele-n jurul Soarelui se mișcă.

Copernic a susținut, semnificativ,
Vrând a prezice matematic sistemul,
Ca fiind heliocentric, fiind predictiv,
Cum soarele guvernează pământul.

Succesorii din secolul al XVII – lea:
Galileo Galilei, Jon Kepler și Newton,
Au recunoscut și au acceptat ideea
Opt planete dau soarelui un axion.³³

Telescoapele și navetele spațiale
Au deschis drumul unei cunoașteri
Mai adânci a fenomenelor astrale,
Încât Universul l-au putut buzunări.

Componentul principal e soarele,
Stea G2, cu 99,86 % din sistem,
Jupiter și Saturn își au structurile,
Împreună fac 90% din plusul net.

Orbitele planetelor sunt eliptice,
Stea centrală e desigur soarele,
Planetele roind cu ale lor ecliptice,
Doar cometa Halley încalcă regulile.

Sistemul interior are patru planete,
Și împrejur are centura de asteroizi,
Sistemul solar exterior este peste,
Cuprinzând cei patru giganți gazoși.

Centura Kuiper și mărginașele zone
Dau sistemului solar limite anume,
Pentru pământ este și va fi mereu,
Sistemul solar - Ochiul lui Dumnezeu.

„Dacă vrei să vezi o gaură neagră în noaptea asta, doar uită-te în direcția constelației Săgetătorului. Acesta este centrul galaxiei Căii Lactee și acolo se află o gaură neagră turbată chiar în centrul acelei constelații care ține galaxia laolaltă.”

citată din Michio Kaku

„Gândurile mele sunt stele pe care nu le pot aduna în constelații.” John Green

³³ Imn de slavă

**Soarele este și va fi, mereu,
ochiul lui Dumnezeu.**

Soarele, luna și adevărul nu se ascund,
Razele lor ne luminează și ne pătrund.
Soarele-i mereu altul, e nou în fiecare zi,
Stăpân al sistemului, baza Terrei de a fi.

Soarele-i vital pentru viața pământului,
Dar de fapt toate planetele din jurul lui,
Se învârt, depinzând de el, și vor exista
Atâta timp cât soarele pe cer va rezista.

Cred că soarele e oglinda lui Dumnezeu,
De privim spre el nu vedem nicio umbră,
Lasă-ni-l Doamne să strălucească mereu,
E bun sufletului, elimină starea sumbră!

Soarele aduce multă iubire, fericire, viață,
Și se va stinge de nu va mai exista iubire,
În lumina lui se află energie de ambianță.
Lumea e a mea dacă-s sub a lui strălucire.

Pentru mine munții nu mai par așa înalți,
Orice necaz îl pot depăși mult mai ușor.
Ca să-i vedeți razele, furtuna o alungați,
Și mizeria umană, ca pe ceva îngrozitor!

Cu fața către soare, umbra cade în spate,
Strălucirea solară e îmbrățișarea naturii
Și respirația spiritului spre a Terrei carte.
Lumina soarelui crește respirația iubirii.

La mare spunem prietenilor de pe plajă:
„La o parte, nu-mi lua ce nu-mi poți da!”
Referitor la soare cu ale razelor lui vrajă,
Razele-i binefăcătoare nu le putem ceda.

Doamne, cum faci de răsare în fiecare zi,
Cum faci de răsare să dea viață naturii!
Fără soare nimic pe pământ nu poate fi,
El e nucleul de creație al artei și culturii.

Soarele este cu adevărat steaua dimineții,
Dar și melancolica, candelă a crepusculului,
Dimineața ne luminează cu uitarea tristeții,
Iar la crepuscul, e cu îmbrățișarea visului.

Lumina soarelui scoate-n evidență culoarea,
Contrar cu lumina artificială care o disipează,
Unii pictori îi văd pata galbenă, și paloarea,
Poetii, fac dintr-o pată soarele ce luminează.

Observ că soarele se află în tot ceea ce este,
Lumina soarelui e pătrunsă în sufletul meu,
Soarele e minunea Domnului în sfere celeste,
Soarele e și va fi mereu ochiul lui Dumnezeu.

"Pot să fac orice atunci când soarele strălucește deasupra
mea: nici un munte nu este prea înalt pentru mine, nici un
necaz prea dificil pentru a-l depăși." Wilma Rudolph

"Ține-ți fața în lumina soarelui și nu vei zări nici o umbră"
Helen Keller

Pentru vecia lunii, ne rugăm Domnului.

Luna este reflecția inimii noastre,
Lumina sa este scânteierea iubirii,
Ea ne călăuzește drumul în noapte,
Și ne-ncântă nopțile cu sfinte feerii.

Corpul ei astronomic se tot învârte,
Ca satelit al Terrei, și, ca o oglindă,
E privită de perechile îndrăgostite,
Iar poeții o cuprind în rimă arzândă.

Sclipitoare apare în cântări de veci
„Lună, tu, stăpâna mării,
Pe a lumii boltă luneci...”,
Lui Eminescu-i era ca muză a iubirii.

Lunii i se mai face, ca un fel de alint,
„Lună, printre stele plutind,
Plutești prin poarta norilor de argint”
Ca-n plutirea când visele ne cuprind.

Luna înfățișează un spectacol elegant,
Deosebit prin formă, culoare, nuanță,
Ea, singuraticilor le vorbește pedant,
Iar pe îndrăgostiți cu amor îi răsfăță.

Luna arată mai bine de pe pământ,
Decât cum o prezintă cosmonauții,
Dar cosmonauții, pe lună ajungând,
Văd pământul frumos, ca aură a vieții.

Ne place să știm că luna e la locul ei,
Chiar dacă nu privim uneori spre ea,
Pentru sufletele noastre, nu-i un stei
Și, ne e mai aproape decât orice stea.

Nu e secret că luna n-are a sa lumină,
Dar e o oglindă cu lumină de la soare,
Stelele-s mai strălucitoare în lună plină,
Luna zâmbește în noapte, e ca o floare.

Explicația justă e că luna nu-i divinitate,
Ci o piatră mare, ce-i legată de pământ,
Cu magnetismul puternic dintre planete.
Sunt noți cu lupii tăcând și luna urlând.

Nu obținem nimic de navigăm spre lună,
Când nu putem elimina abisul dintre noi.
E un voiaj de explorare, de factură bună,
Fără el rostul nu mai este un rost de soi.

Când admir minunile răsăritului de lună,
Sufletul îmi cere venerarea creatorului,
Noaptea umblă cu luna mână în mână,
Pentru vecia lunii, ne rugăm Domnului.

"Când luna este plină, stelele sunt mai strălucitoare."
Proverb

"Luna este în opoziție cu Jupiter. Nu te implică în asta,
este problema lor." Jim Critchfield

"Oricine este o lună și are o parte întunecată pe care nu o
arată vreodată cuiva." Mark Twain

"Luna, asemeni unei flori, în înaltul frunzar ale cerului, cu
un deliciu tăcut, stă și zâmbește în noapte." William Blake

G.- FILOSOFIA VIEȚII

Viața este ca o comedie ciudată

Viața este ca o comedie ciudată,
Care amestecă dureri și bucurii,
Cu lacrimi și cu zâmbete laolaltă,
Zâmbet lângă plâns și mânării.³⁴

O viață frumoasă este un gând,
Al tinereții, făcut la maturitate,
Dar dacă nu ai un plan fecund,
Vei fi prins de alți-n ale lor fapte.

Ce este viața frumoasă, prieteni?
Viața este una dintre obișnuințe,
Realizată de bravi-tineri cetățeni,
Este un frumos gând din tinerețe.

Viața este o ofensivă orientată
Contra mecanismului Universului,
Este ultima obișnuință căpătată,
Și o pierdem în fața „progresului”.

³⁴ Excrocherii

Adevăru-i că dacă nu mai avem
Nevoie să ne îngrijim de viață,
Nu mai știm, cu ea, ce să facem,
„Fir-ar de viață, este o simplă ață!”

Viața își are farmecul ei colorat,
Depinde doar cu ce ochi o privești,
Ea arată și felu-n care te-ai aliniat
Condiției umane, fără să o dorești.

Viața este un proces în devenire,
Asocierea stărilor prin care trecem,
Eșuăm de dorim să facem alegere
A unei stări, ca în ea să rămânem.

Averea cea mai de preț este viața,
Știm că viața de un fir păr atârnă,
Știm lucruri, dar le acoperă ceața,
Alții nu le știu, dar le fac cu râvnă.

Nu există compasiune profundă
Pentru aceia cu viața fără de sens,
Lumea este ca o oglindă strâmbă,
Tot mai mult ne reprezintă invers.

Nu accepta viața cum zic oamenii,
Convinge-te că putea fi frumoasă,
A ta și a celorlalți care au reverii,
Învăță-te să accepți orice angoasă.

Dacă te afli la răscruce de drumuri,
Gândește-te la acest îndemn al meu,
Uită trecut și prezent, de-s tulburi,
Mergi înainte, te-ajută Dumnezeu!

Cu cinste și dăruire în ceea ce faci,
Crezând în El, primi-vei răsplătă,
Nu te lăsa învins la ce o să tragi,
Viața este ca o comedie ciudată!

Între suflet și gând e o bună simbioză

Sufletul comunică cu sine însuși,
Folosindu-se mereu de gândire.
Anumite gânduri sunt rugăciuni,
Altele vin din a sufletului trăire.

Sufletul mic nu are gândul mare,
Gândul frumos este ca o biserică,
În care sufletul ia binecuvântare.
Prin gând îmi țin sufletul de vorbă.

Gândul nu ar trebui spus tuturor,
Ci doar vindecătorilor de suflete.
Gândurile nu-s ca păsările în zbor,
Ci sunt filozofiile sufletelor tăcute.

Este imposibil să cunoști sufletul,
Sentimentele și gândurile cuiva,
Înainte ca el să se exprime destul,
Prin fapte și legile ce le va aplica.

Până va fi o filozofică amărăciune,
Cartea e o bucurie, o făgăduință,
O călătorie prin gânduri în acțiune,
Prin suflete și frumuseți din viață.

Gândul este cel care poate aduce
În sufletul nostru pacea și liniștea.
Gândurile tainice și ideile inamice,
Oricând, reciproc, se vor devoala.

Uneori doi inamici au o luciditate
De gândiri și de forțe intelectuale,
Ca și doi îndrăgostiți de calitate,
Care ghicesc, având vederi egale.

Povara sufletului se vede-n suspine,
Iar cea a gândului se vede-n uitare.
Obiectul are atribut esențial anume,
Atribut prim al sufletului e-n gândire,

Iar extensiunea e atributul sufletului.
Lectura ne oferă emoții tulburătoare,
Cu scrierile sale despre viața omului,
Cu arta cuvântului, care are culoare.

Citiți cărțile ca pe Sfintele Scripturi,
Și gândul curge lin la inima pietrelor!
Înțelepciunea surpă inferioare lucruri,
Înălțând cotele înalte ale lucrurilor.

Gânduri bune, cu brațele deschise,
Vă voi primi în suflet și vă voi slăvi,
Luminile inimii mele le țin aprinse,
Veniți, voi să vă îmbrățișez zi de zi!

Doamne, dă-mi o orgă să-mi rezon
Sufletul cu gândurile, prin arta iubirii,
A muzicii lege morală să o reactivez,
Să eliminăm din lume patima rătăcirii!

Sufletul vine din eter de la Duhul Sfânt,
Gândul îi procură a vremilor prognoză,
Viața este o scară între cer și pământ
Între suflet și gând e o bună simbioză.

Să ne dirijăm gândul către fapte bune

Numără-ți, matinal, faptele cele bune
Și umpleți mintea cu gânduri pozitive,
Asta-i secretul fericiri-n orice acțiune,
Vei avea inspirații frumoase, efective!

Un gând pozitiv, dacă-l ai, dimineața,
Îți poate schimba în bine întreaga zi.
Spre soare, mereu, păstrează-ți fața,
Altfel, umbra ta, în față o vei găsi!

Bucură-te de tot ceea ce alegi să faci,
Dacă nu-ți place, încearcă schimbare!
Dacă ai eșec, să nu stai între buimaci,
Ridică-te, și fă mai departe mișcare!

Toată apa mării nu scufundă un vapor
Dacă nu pătrunde în al navei interior,
Iar negativitatea lumii e pală de nor,
Dacă pentru a te iriga nu-i dai ajutor.

Nimic nu te reține la o atitudine bună,
Că, gândurile rele, cu nimic nu te-ajută,
Simt că pe mine, optimismul m-animă,
Altfel, viața mi-ar putea deveni slută.

Lumea este plină de cactuși periculoși,
Dar gândul ne spune să nu stăm pe ei,
Gândul ne spune să nu pornim fricoși,
Ci să știm a folosi ale înțelepciunii chei.

Gândul, dacă e antrenat în a citi cărți,
Și, cărțile alese, dacă îndeamnă la bine,
Omu-și poate construi ale vieții calități,
Cu aplecare leală spre credințe creștine.

Gândul se clădește în a omului minte,
El dirijează faptele și credința omului,
Omul cu gândurile bune e om cuminte,
Credința lui crede poruncile Domnului.

Despre gândul meu am gânduri multe,
Să-l pun la lucru spre a fi treaz mereu,
Fără lozinci și fără nedorite amănunte,
Să las urmele plăcute lui Dumnezeu.

De îndată ce-ai înlocuit gândurile rele
Cu gânduri pozitive, vei privi în lume,
Faptele-ți vor fi gânduri printre stele.
Să ne dirijăm gândul către fapte bune!

Suflete, Gânduri, Vise

Gândurile noastre sunt de două feluri:
Acțiunile sufletului și pasiunile sale.
Acțiunile sale sunt voințe nu-s fumuri,
Vin direct din suflete și depind de ele.

Din contră, numite-s în general pasiuni,
Felurite percepții sau relații ale noastre,
Căci nu sufletul le face să fie posesiuni,
Lui îi vin de la lucruri ce-s reprezentate.

Prin tot ceea ce omul a simțit și gândit,
Vrea dus la infinit, dar totul e trecător,
El însuși e muritor, vrea să fie indefinit,
Prin gânduri și în fapte să fie nemuritor.

A intra, cu înțelegere, în sufletele altora,
Nu-i la origine fapt moral, ci sensibilitate,
E spirit și, gândul nu ni-l vom comunica
Ci mișcările, mimica, în gânduri redade.

Starea de poezie este o trăire esențială,
Atât de sfântă și de înaltă, încât dă voie,
Ca, odată ce am găsit-o ca explicabilă
Să ne fie-n suflet și gând, arcă a lui Noe.

Poeziile-s oglinzile sufletelor oamenilor
Ele reflectă imagini în lumea exterioară,
Sensibilitate și zborul senin al gândurilor.
Lasă-ți mintea să călătorească în afară!

Într-o călătorie prin o stranie lume nouă,
Lasă-ți sufletul să ți se îndrepte spre ea!
Lasă-ți toate gândurile și fă-te că plouă!
Închide ochii și spiritul-ți va vedea o stea!

Dăruind puțin, chiar de nu ai pentru tine,
Sădești în suflete flori de imensă fericire.
Darurile clipelor acelea vor deveni divine,
Flacăra inimii și a gândului devine iubire.

Dragostea-i credința măsurată cu sufletul,
Și odată ce pune stăpânire pe gândul tău,
Inima-ți va avea mult mai intens tic-tacul,
Vei avea o energie copleșitoare, ca trofeu.

Binele și răul ți se va întoarce în astă lume,
Nici nu te aștepti când îți vine și de la cine,
Vorba n-o slobozi, că vei lovi nu știi unde,
Și gândurile cele rele să nu te ucidă pe tine.

Nici pizmă pe cel mai frumos și mai deștept,
Să n-avem, nu știm ce căutăm pe pământ!
Să facem din sufletul nostru, suflet înțelept,
Să nu uităm, Dumnezeu are ultimul cuvânt!

Relația dintre suflet, gânduri, vorbe, fapte

Scara la cer

Omul dezvoltă, miraculos, o sensibilitate,
Care-i permite să intre într-o dimensiune
Unde gândul nu este ales ca o prioritate,
Unde invizibilul se depozitează-n genune,

Până-n interiorul teatrului nostru interior,
Unde cuvintele adevărului ne pot lumina
Și, poate, ne pot vindeca sufletul călător.
Să mângâiem simțurile, spre a le alina!

Să mângâiem ori de câte ori avem ocazia,
Prin sentimente, prin gânduri, prin privire,
Prin cuvinte, prin atingere, cu toată gnozia³⁵,
Să ne mângâiem sufletul, cu înaltă trăire!

³⁵ Recunoaștere a obiectelor cu ajutorul organelor de simț.

Sufletul să fie totdeauna în ton cu gândul,
Gândul să fie-n vorbe, vorbele fie-n fapte,
Căci numai astfel vom menține echilibrul,
Între interior și exterior, cu fapte coapte.

Înainte de a ridica mâinile-n sus spre cer,
Trebuie înălțat sufletul cu multă dragoste,
Iar înainte de a-ți ridica ochii, până-n eter,
Trebuie să-ți ridici gândul către Divinitate.

Sufletele se umplu cu admirație, venerație,
Cu cât mai stăruitor gândurile merg la ele.
Sufletul caută în mod intuitiv orice ocazie,
Și stare necesară pentru a lecu gândurile.

Chiar sufletul și locuința gândurilor noastre,
De vrem, au opreliști puse de la Dumnezeu,
Numai cei răi și urâți la suflet le au pedestre,
Minciuna, gândul ei urât e din sufletul rău.

Mintea ageră scoate doar cuvinte înțelepte,
Și sufletul cultivă doar gânduri dumnezeiești,
Oamenii poartă cruci, unele grele și menite
Să robească păcatele cu înălțările sufletești.

Când ai experiență de gândire de mare preț,
Îndoielile îți vor apare niște aștri ai spiritului,
Cu o arhitectură fără de soluții, devii neciteț,
Cu un cinism ce sfărâmă vibrațiile sufletului.

Nu poți iubi constrâns, nu poți iubi din milă.
Când mila e luată drept necesară și râvnită,
Să-ți citești gândurile, simțurile, nu în silă,
Ci din cartea de suflet, psihologică, bine citită.

Și peste toate simțurile sufletului, tu nu uita,
Că gândul își ia înțelepciunea din sufletul tău,
Și amândouă pot fi cultivate prin virtutea ta,
Cu cinste și cu multă credință-n Dumnezeu!

Extazul și bucuria sunt în simbioză mereu

Secretul bucuriei, în muncă, depinde
Doar de un singur cuvânt – excelența.
De vrei să crezi ceva foarte bine,
Trebuie să-i cunoști profund esența.

Orice faptă măreață și importantă,
Poate fi împlinită doar cu entuziasm,
Și ceea ce nu știi poți pune-n faptă,
Dacă ceea ce știi, incluzi, cu civism.

Napoleon spunea că oricare soldat
Poartă-n raniță bastonul de general.
În drumu-ți spre succes ești obligat
Să urmezi căi nebătute, pân-la final!

Învață să înțelegi, pentru a fi înțeles,
Că multe înfăptuiri ai putea să ratezi,
Dacă ești prea entuziast! Nu îți ies.
De nu ești entuziast, degeaba lucrezi.

Succesul îți aduce ceea ce-ți dorești,
Fericirea stă în a dori ceea ce obții,
Poți face mult mai mult decât voiești,
El cade-n palmă doar din pomul vieții.

Neglijența-n gândire e afacere ratată,
Dezorganizarea, lăcomia, duc la eșec.
Născut să fii învingător, deci poartă
Convingerea că vei câștiga marele cec.

Cea mai emulativă capacitate a omului
E a-și ridica viața prin proprii strădanii.
Valorile ce le ai îți dau arta succesului,
Răul învinge-l prin bine cu glasul inimii!

Regula de bază a unei bucurii autentice
Este s-o împărtășești cu oamenii din jur,
Bucuriile împărtășite sunt mai puternice,
Durerile împărtășite scad mult în contur.

Bucuria vine și când citești și te revezi
În ceea ce ai gândit și ai vrut să spui,
Și nu e bucurie mai mare să o vezi,
Ca atunci când dificultățile le poți birui.

A mai mare bucurie e să știi că ești iubit,
Poți simți ceva mai mult decât ai crezut,
Drumul presărat cu flori nu e nesfârșit,
Deci drumul florilor trebuie mereu stropit.

Nu sunt pe lume nici bucurii, nici tristeți,
Sunt doar două stări, de a fi comparate,
Oamenii trebuie cunoscuți spre a fi iubiți,
Domnul trebuie iubit, spre a-L cunoaște.

Bucuria credinței se găsește în rugăciune,
În casa sfântă – în sălașul lui Dumnezeu.
Bucuria și succesul sunt în relații bune,
Extazul și bucuria sunt în simbioză mereu

Prietenia-i mâna sufletelor care se ating

Prietenia înseamnă frate și soră,
Suflete frumoase care se ating,
Fără a se confunda, și se adoră,
Ca degetele mâinii, și se disting.

Limbajul prieteniei nu e în vorbe,
Stă în priviri, gesturi și înțelesuri.
Prietenul adevărat nu are norme,
El înalță steagul în unice porturi.

Prietenia înfiripată poate umple
Cel mai întins deșert al sufletului,
Ea e totdeauna plină de exemple,
Pentru lumina și credința omului.

Prietenul adevărat e acela care
Va scoate la lumină ce e mai bun,
Prin responsabilitate dulce, mare,
Nu oportunitate în coadă de păun.

Nu are noimă să cerșești prietenia,
Vei fi respins, de nu poți suporta!
Prietenul să nu încerce a te copia,
În ceea ce faci, precum umbra ta!

Nu accepta să-ți meargă în urmă,
Căci nu poți ști dacă vei conduce,
Mersul în față, cu grijă, i-l curmă,
Nu știi dacă după el poți a te duce!

Prietenul adevărat te-nvață de bine,
Nu-i cel care-ți laudă toate nebuniile.
Fericți cei ce-s prieteni din pasiune,
Că ea știe să ne aline toate „abuliile”.³⁶

Fericți acei cu pasiunea prieteniei,
Ei știu să minimizeze singurătatea,
Să nu fie ucigătoare, ca stare a ei,
Laudei să i se respecte demnitatea.

Fericirea se naște din multă iubire,
Iar iubirea va veni din inima omului,
A iubi și a fi iubit e taina de fericire,
Dar ne amăgesc amintirile trecutului.

Le vedem mai bine de cum au fost,
Prezentu-l vedem mai rău de cum e,
Iar viitorul ca lipsit de succes și rost,
Grija nu alungă tristețea zilei ce vine.

Secretul fericirii e să-i faci pe ceilalți
Să-și creadă că-ți sunt cauza fericirii.
Cei energici își găsesc în fericire aliați,
Prin înțelepciune și prin grația iubirii.

Fericirea e opera oamenilor în mereu,
A celor care prin dragoste se disting,
În care pulsează credința-n Dumnezeu.
Prietenia-i mâna sufletelor ce se ating.

³⁶ Lipsă de voință manifestată în unele boli psihice; nehotărâre.

Florile, ca ochi ai lui Dumnezeu.

O, Doamne, bine-i între flori!
Ele iubesc soare și vânturi și ploi,
Miresmele lor, pline de culori,
Aduc parfumul iubirilor din noi.

Să iubim florile, să le venerăm,
Să le cultivăm, să nu le rupem,
Rostul vieții lor să-l respectăm,
Ele-s vii, dau echilibrul monden!

Suntem cu toții flori de grădină,
Unele cu țepi, precum trandafirii,
Altele, cu petale de mătrăgună,
Cum Domnul ne-a dat legea firii.

Cei care iubesc florile, sunt flori,
Iubitoare, cu suflet curat-frumos,
Parfumul lor transmit mulți fiori,
Căci ele ne aduc dimineților icos.³⁷

37 Cântare bisericească la slujba utreniei

Să-i venerăm pe cultivatorii lor,
Așa încerc și eu prin versul meu,
Că ei reușesc să dea oamenilor,
Florile, ca ochi ai lui Dumnezeu!

Acoperământul Maicii Domnului

Pe 1 octombrie e sărbătoare mare,
Acoperământul Maicii Domnului!
Prin rugăciuni, Maica nemuritoare,
Aduce mari minuni ortodoxismului.

Astăzi amintește de apariția Maicii
Într-un cartier din Constantinopol,
În secolul al X-lea, la finalul vieții
Sfântului Andrei, al lui Hristos sol.

Acesta, împreună cu al său ucenic,
Sf. Epifanie și cu mulți credincioși
Au văzut pe Maica cu surâs angelic,
Cu Ioan Botezătorul, cu îngeri pioși.

Biserica Născătoarei de Dumnezeu,
Din Vlaheme, au primit-o pe Maica.

Cămașa, maforionul³⁸ și cu brâul său,
Erau acolo de prin secolul al V-lea.

În vremea aceea Constantinopolul
Era amenințat de primejdia invaziei.
Maica Domnului, a adunat soborul
Și așa a mers la Biserica ortodoxiei.

Maica a înaintat în mijlocul Bisericii,
A îngenuncheat și, cu lacrimi în ochi
S-a lăsat îndelung în voia rugăciunii,
Să zică-n Constantinopol, un „deochi”.

Ridică vălul și l-a întins peste popor,
Asta fiind acel acoperământ ocrotitor.
Arătarea Maicii, fu de mare ajutor,
Orașul a primit un dar binefăcător.

Fiecare an petrec creștinii ortodocși,
Pe unu sau patru spre zece octombrie,
Acoperământul Maicii Domnului, și
În genunchi se roagă, bine să le fie.

Fetele se gătesc azi ca pentru nuntă,
Se roagă pentru a fi plăcute flăcăilor,
Ca Pocroava³⁹ să le dea ținută plăcută,
Cu păr bogat, frumos și tare îmbietor.

Părul lung este un însemn al puterii,
Și Divinitatea se îndură de ruga lor,
Dându-le păr frumos și parfum gurii,
Să-și găsească ursitul după cum vor.

Ne închinăm ție Preacurată Măicuță,
Să te rogi pentru noi cu aura harului,
Domnul ne ierte, și să avem pe față
Acoperământul Maicii Domnului!

³⁸ acoperământ

³⁹ Bucată de pânză folosită pentru acoperirea unor obiecte de cult în religia creștină.

Zodia mea

M-am născut în Vărsător,
În ziua elocvenței liniștite,
Nativ, cu har convingător,
Cu aura vibrației cinstite.

Cuvintele-mi, adesea, răspicate,
Sortite-s la repulsii, opoziții,
Iau seama să le fac mai cizelate,
Să contureze bune supoziții.

Deși am, ca tot omul, puncte slabe,
Cu fler superior, antagonist,
Neașteptat în port și în silabe,
Sunt conștient, mă schimb, exist!

Am multe adunate de la viață
Și de la Domnul crez-înțelepciune,
Și-am învățat că schimbarea la față
Se face cu mult crez și rugăciune.

Voi pune mult accent pe intelect,
Să mă irig cu stil condescendent,⁴⁰

⁴⁰ Care are o atitudine plină de respect sau de bunăvoință față de cineva; respectuos, amabil.